

2
—
1981

číra!
SLOVA

V PŘÍTOMNOSTI PÁNĚ

Kde bychom chtěli raději být; s Pánem na hoře proměnění a vidět jeho slávu anebo pod horou být svědky jeho moci? Nebo tam, kde jsme a prožívávají jeho svatou přítomnost plnou slávy a moci? Jistě nás to táhne všechny na tu horu, do výběrové skupiny těch tří oddělených učedníků, kteří byli účastní veleslavného setkání starozákonních zástupců na nejvyšší úrovni — Možíše a Eliáše s Pánem Ježíšem. Rozmlouvají o aktuální otázce všech dob: o utrpení Kristově, které měl podstoupit v Jeruzáleme (Lk 9:31). Žel, že to hlavní asi prospali. Škoda. I učedníci zůstávají jen lidmi. A ti pod horou? Zápasí o záchrannu náměsíčníka a to zcela bezvýsledně, ač to dříve dokázali (Mt 10:1). Poznávají, že si nemohou zakládat na dřívějších zkušenostech viry, ale že zůstávají stále závislí na svém Pánu. Nemají ještě prozíté letnice, nedostávají se jim plnosti Ducha sv., protože Pán ještě nebyl oslagen. Pán před jejich očima zjevuje svou moc. Sláva s hory proměnění proniká i pod horu a v přítomnosti svého Pána prožívají znova něco velikého, mocného a slavného.

Prožíváme i my v našich shromázděních i v soukromí podobné chvíle jako učedníci na hoře, bdíme, abychom nejen viděli jeho slávu, ale i slyšeli jeho hlas a mohli s ním mít obecenství? On bude s námi se svou mocí i potom a proměně naše mdloby, naši bezmocnosti a stíny v novou slávu a každou kritickou až zouflou situaci v nové zkušenosti jeho moci a slávy! Svédek Kristových utrpení nám vydává o tom jasné svědectví. „A máme přepevnou řeč prorockou, kteréžto že šetříte jako svíce v temném místě svítici, dobře činíte, až by se den rozednil a denice vzešla v srdcích vašich.“ „Kteréhož neviděvše milujete; kteréhož nyní nevidouce avšak v něho věřice, veselíte se radostí nevýmluvnou a oslanou.“ Jde o zkušení naši viry, které je mnohem dražší než zlato, které se zkouší v ohni.

Kéž podobné zkušnosti mají mnozí naši nemocni na lůžku, jiní v rodinách na pracovištích, tak jako naši předkové v osamocení v utrpení často i ve vězení. Pán může každé utrpení proměnit v horu slávy a své moci. Proto chvalme našeho Pána na hoře i pod horou, protože všude žijeme v jeho požehnané přítomnosti.

upr. SI

◆ Otevřené srdce,
otevřené oko,
otevřenou ruku,
otevřené nebe v životě a
otevřené nebe v smrti —
víc k šesti není třeba.

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tiskou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078

NEBOJ SE

Proč se vlastně člověk bojí? Kde se vůbec vzal strach? A co vlastně strach udělá z člověka?

O tom nám podávají svědectví již první lidé v ráji. Strach je typickým důsledkem hříchu — onoho lidského porušení vztahu k Bohu. Zde je příčina ztráty jistoty, klidu, pokoji a radosti, zde je začátek chaotického stavu lidské duše, ztráty „ráje srdce“ s následnou ztrátou faktického ráje vůbec, který je bez Boha nemyslitelný. Všimněte si, k jaké změně v myšlení a chování prvních lidí dochází oproti onomu původnímu blaženému stavu nevinnosti právě vlivem obviněného svědomí — a z něho se rodího strachu:

1. Lidé se schovávají před Bohem,

aby je neviděl a aby oni neviděli jeho! Jaká to tragédie! Před svým Stvořitelem, dobrodincem, zdrojem života, pokoji, radosti a všech jejich dosavadních životních jistot! Jak je tu pojednán jejich blízký a známý Bůh daleký a neznámý, onen důvěrný Bůh zcela cizím, onen dobrativý Bůh strašlivý a hrůzný, onen tak žádoucí zcela nežádoucím. Vědomí jeho existence se jim oproti dřívějšímu pocitu blaha stává najednou trýzní! Lépe by se nyní cítili, kdyby Bůh raději neexistoval! Má-li člověk existovat při svém pádu dále, musí nutně nějak odstranit to nepřijemné vědomí Boží existence ze strachu ze své vlastní odpovědnosti před Ním a být krajně zne-pokojen jeho voláním: „Adame, kde jsi!“. Jaký to nyní strach před Tím, k němuž prve osvědčili tak málo úcty a důvěry!

Strach stvořil onu dnes tak běžnou lidskou „hru na schovávanou před Bohem“ a tak se zabarikádoval proti představě absolutní Boží spravedlnosti, již není možno nikomu uniknout. Strach dal vzniknout nevěře v Boží existenci z pouhého lidského přání. Nejsou to ani tak vědecká fakta, která člověk stejně v jejich dostatečné přesvědčivosti marně hledá, ale lidské přání, chtění, je to lidská vůle, která stvořila atheismus — přesvědčení o Boží neexistenci (a to většinou z pocitu hlubokého zkłamání ze zneužívání náboženského čítání ke zcela jiným než hluboce etickým a ideálním cílům než z důvodu nesporného vědeckého poznání) ... Ríká se, že prý strach z neznámého a nepochopitelného stvořil v lidské fantazii Boha jako princip a předmět náboženských kultů, což s vědeckým poznáním světa záhy zmizí jako zastaralá, zpátečnická a tedy i zcela neudržitelná „fikce“ (šalebná představa). Postupným pronikáním lidského genia do všech tajů přírodních zákonitostí dojde prý lidstvo k potřebnému klidu a pokoji — a tím tedy zanikne i strach. Jaký to omyl! Objektivní existence lidské relativity (proměnlivosti), stojící stále tváří v tvář absolutu (věčnosti) — bude vždycky vyvolávat ve smrtelném člověku neklid, nepokoj a strach — strach z vlastní časnosti, zániku, smrti, z neznáma. A čím více naopak člověk poznává, tím má větší neklid, protože tím větší a fantasticky rozsáhlější oblast nepoznaného se mu otevře! Absolutno není pouhý výmysl, který možno sevřít do nějakého mechanismu dějů v materiální oblasti. Absolutno cítíme ve všem a všude — i v sobě samých, v našich nejskrytějších tužbách po dobré, pravdě a kráse, o jejichž poznání, nalezení a uskutečnění zápasí každý člověk svými otázkami po cíli, smyslu a obsahu vlastního svého bytí, svým věčným „proč“ a svým marným bojem proti smrti.

Ano, Bůh může být z lidské vůle popírán, ale otázka jeho bytí se tím nedá vyvrátit! Adam se může před Ním třeba celý život skrývat, ale Boží hlas, Boží volání v sobě a k sobě nikdy nemůžeme trvale popírat sám před sebou a před svým vlastním svědomím!

Jak osudný je strach z Boží existence, jestliže vede hříšnika k útěku od Něho a před Ním a znemožňuje mu návrat k Bohu! Kéž by strach, zplzený lidským hřichem, právě naopak přiměl člověka k usilovnému hledání Boha a ke smíření s Ním, dokud On sám člověka v jeho bláhovém úkrytu hledá a volá k sobě svým evangeliem milosti ve svém milém Synu (Mt 11:28)! Jak logické je a zůstává to známé „augustinovské“: „Nepokojná je lidská duše, dokud nespocíne v Tobě, Bože!“

2. Lidé si zhotovují oděv na zakrytí své nahoty

Každý z nich velmi dobře ví o své nahotě. Jak je jim pojednou trapná, ačkoliv jim dříve vůbec nevadila. Jsou nyní naplněni vědomím své býdy a ubohosti, která je pro ně ponižující a nesnesitelná. Zoufale se snaží o vytvoření lidské důstojnosti, která by měla v jejich očích cenu – žel až tenkrát, když už ji ztratili. Horečně využívají všechny dostupné prostředky k zakrytí svých nedostatků v rovině svých lidských možností, aby obstáli k uspokojení svého vlastního zneklidněného a obviněného svědomí.

Strach stvořil stále tak aktuální lidskou hru na vlastní čest, důstojnost, významnost s celou výbavou neupřímnosti, lži, pokrytectví a předstírání k oklamání druhých – a, což je na tom to neitratičtější – k oklamání sama sebe! Strach nám zhotovuje zdánlivě honosný a atraktivní oděv, žel pouze jen z bezcenného listí našich domnělých dobrých skutků, osobních zásluh, zbožnosti a lidské „bezúhonnosti“ ve srovnání s druhými lidmi... Proč jen ta potřeba sebeospravedlňování a ustavěního sebechláchení a věčně neukojitelný hlad po uznání a ocenění či dokonce obdivu od druhých – tedy nutně i po uznání „oním Bohem“, který přece „nemůže být se mnou nespokojen“?! Jak byli první lidé překvapeni tím, že Bůh jejich oděv neocenil, neuznal a zavrhl! On má zcela jiná kriteria. Jemu nešlo pouze o oděv (o následek), ale o lidskou pohnutku k jeho zhotovení (o přičinu)! On se tāže Adama: „Kdo ti oznamil, že jsi nahý?“ (Gn 3:11). Nevinost nevytváří žádný oděv, protože takovou potřebu vůbec necítí, „není nahý“, není-li trapně – nemá strach! Ale hřich potřebuje oděv k zakrytí pocitu hanby a k odstranění strachu. Bohu nejdé pouze o vnější zdání lidské cti a důstojnosti, ale především o změnu lidského srdce! On se chce sám postarat – a také se skutečně postará o dokonalé povzdušnou ztracené lidské roucho“ v Kristově spravedlosti! Pochopí to Adamové? Odložíš oděv své samospravedlosti, „bezúhonnosti“ a „počestnosti“? Ovdovíš se stanout zcela „nahý“ před Bohem? Jak hrozný je strach z Boží absolutní svatosti a spravedlosti, který vede člověka k marnému a šalebnému úsilí o dokonalost ve vlastním siláctví iešitnosti a pých – bez Boha a v rozporu s jeho kritérií. Strach vlastně tímto způsobem zabráňuje člověku v upřímném pokání, bez něhož není spasitelné Boží milosti!

Kéž by člověk léčil svůj strach pod křížem se svým osobním Spasitelem (Iz 53:4–7, 10–12)!

3. Lidé svalují odpovědnost za svou vinu na druhé.

Adam na Evu a Eva na hada. Jaký to typický alibismus – vinit za všecky své nedostatky, chyby, omylky a hřichy druhé – a tak se chtít sám ospravedlit. Obviňování, stížnosti a žaloby na druhé s výraznou snahou nezůstat ve své býdě sám, ale objevit, získat a strhnout s sebou co nejvíce spoluviníků, to je další obyklá forma alibismu, protože rozložení a rozptýlení viny na všecky mì poskytuje oprávněnou naději na oslabení nepříjemného pocitu odpovědnosti na principu „solidarity hřichu a hříšníků“!

Mohl však Adam obhajovat či zlehčit závažnost svého hřichu poukazem na Evu, či dokonce na samého Boha z toho titulu, že mu ji neměl dávat? Právě naopak – tím více se usvědčil ze své nízkosti. Podobně Eva nemá co svádět svou vlastní vinu na hada z toho titulu, že jí radil, přemlouval, pokoušel! Změnili se døodnes lidé ve svém ubohém, laciném a zcela nezodpovědném alibismu? Nevyhýbají se vždy,

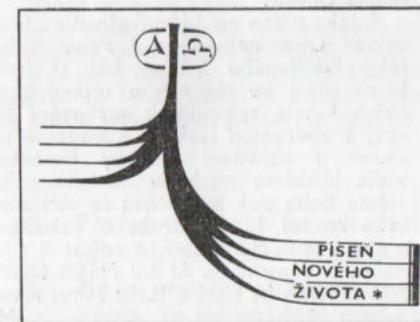
všude a za všecko své vlastní odpovědnosti? Neurgují svá práva na všecko, ale povinosti se nezdráhají přijímat? Nevidí zásadně vinu na tom druhém, na rodičích, škole, společnosti s jejím zřízením, na různých provokatérech, na satanovi a posléze – z titulu vševedoucí a všemohoucí svrchovanosti dokonce i na Bohu samém, že nám „neměl dávat Evu“, „stvořit satana“ či „dopustit zlo“, když mu měl moc zabránit, že neměl připustit „takové pomery“, „násilnosti“, „křivdy“, „zvěrstva“ a „války“?... Ano, „kdyby byl Bůh“, tak by se to či ono prostě nemohlo stát, a „jestliže Bůh existuje, tedy On je vším tím zlým vlastně vinen, včetně mých hřichů a strachu“! Jak zdrcující je kritika a soud alibistů nad vším každým a jak blahovolná, lehkomyslná a „bohorovná“ je jeho sebekritika, jestliže mu ovšem nechybí vůbec! Čím více však vidí „trásky v očích svých bližních“, tím více vyniká „v jeho vlastním oku to běvno“ (Mt 7:1–5).

Jak hrozný je strach z nevyzpytatelnosti a záhadnosti Božích cest, z Toho, který má k dispozici neomylnost a věčnost... strach, jehož utlumení hledá člověk v ubohém nízkém alibismu s hořkostí a „spravedlivou kritikou Boha“ a posléze dokonce nalézá svůj falešný klid ve lhůstejnosti a tuposti vůči základní odpovědnosti za svou vlastní existenci před tváří věčnosti, či dokonce chce likvidovat svůj strach zlomyslným a kapitulantským cynismem!

Kéž by měl každý člověk tak zkroušené a potřebné srdce pod tíhou své vlastní viny, aby ztratil smysl pro souzení nedostatků svých bližních a neměl místo ve svém srdci pro pohoršování se nad druhými – ale sám nad sebou! Kéž by strach z vlastní odpovědnosti před Bohem vedl naopak k hledání „Jeho tváře“ a k upřímnému vyznání vlastních vin, k soudu nad sebou samým a k hledání polehčujících okolností pro naše viníky a spoluviníky! (Př 28:13, 1J 1:9, Jak 5:16.) Lze uzavřít, že hřich obrátil všecky původní nejcennější lidské hodnoty doslova na ruby. Oddělil člověka od Boha a tak ho připravil o všecky jeho jistoty, pokoj, radost, které v Bohu měl – a tím vytvořil strach. Od osudného rozdělení s Bohem funguje strach jako jedna z největších zábran hříšníkova návratu. Na chování prvních lidí vidíme jasně nejen to, že hřich plodí strach, ale též tu skutečnost, že strach plodí opět další hřichy, protože zatemňuje rozum, křiví páteř a láme charakter. To vidíme názorně například u krále DAVIDA v jeho pádu s Betsabé (2S:2) a u apoštola PETRA na dvoře nejvyššího kněze, když zapřel svého Pána (Mt 26:69–75).

Kk

- ◆ Jen ten, kdo je pánum nad sebou, dovede být ostatním služebníkem.
- ◆ Stěsti je složeno z takového množství malých součástek, že vždycky některá chybí.

Píseň nového života

Zmenšená grafika titulní strany obálky zpěvníku PÍSEŇ NOVÉHO ŽIVOTA svědčí o tom, že skutečně již byly ukončeny všechny práce, nutné k provedení jeho tisku. Dá-li Pán, budeme si moci zpěvník zakoupit tak, abychom jej přibalili k ostatním nepostradatelným věcem a v průběhu letošních prázdnin a dovolených se s ním podrobne seznámiti.

Výber písni do zpěvníku sledoval cestu od reprezentativních zástupů starých duchovních melodií přes probuzenecké písni 19. století až po dnešní tvorbu, přičemž východiskem se stal dosavadní zpěvnik PISNE STARÉ A NOVE (1936). Významnou roli v novém zpěvníku sehrává seřazení písni podle obsahu textů, které je odposloucháno z rytmu života člověka a uspořádáno podle jeho duchovního vývoje. Zivé slovo Církve Pána Ježíše Krista v písni i v průvodních verších Písma, v grafikách a textech neseno novým duchovním probuzením bude nás provázet životem od prvních setkání s evangeliem lásky Boží až po slavný cíl pozemské pouti. Budeme mít novou příležitost přiblížit se našim přátelům i prostřednictvím písni a vydat živé svědectví o cestě k Bohu. Alespoň z části budou vyplňeny mezery v písni pro rodinu a děti i pro zvláštní a příležitostná shromáždění Božího lidu. Pro všeobecnou intenzivní využívání písni ani poslední část zpěvníku není bezvýznamná (obsahuje seznamy), rejstříky a řadu dalších pomůcek.

Píseň nového života má službou Pánem k tomu vystrojených služebníků v jednotlivých shromážděních dát nové impulsy pro živější a ušlechtilejší společný zpěv. Umožnuje rytmické doprovody všech písni a dává bohaté podněty zpěvákům i hudebníkům způsobem svého hudebního zpracování. Povzbuzení budou všichni, kteří se snaží učit hře na některý hudební nástroj a dosud nedospěli k cíli: mají tu zvláště v písni pro domov lehké úpravy, snadnější než čtyřhlasmu harmonizaci.

Píseň nového života nás však pozneje nejen ke zpěvu určené písni, ale i k soustavnému pročítání, prohlížení a promýšlení. Písmákům pak nabízíme hluboký ponor do Pisem a zveme je, aby zkoumali, tak-li by ty věci byly. Svědectví živé Církve je pravé, protože je odrazem a výrazem života z Boha, zjeveného v Kristu Ježíši, našem Pánu. Vydejme mu své životy, svou ochotu učit se a nově prožívat, přijměme kázeň i rád i ve společném zpěvu a při něm, aby byl obnoven celý nás život a jím i ovzduší našich setkání před Pánem.

Všechny grafické ilustrace ve zpěvníku i titulní strana obálky vznikla v ateliéru akad. malíře br. Jaroslava Kapce a je

zvláštní Boží odpověď na jeho tvůrčí hledání.

Naše putování v těle je zde představováno horizontálou (vodorovnou linií) a znázorněno stylizovanou notovou osnovou, která v pravé části grafiky tvoří rámec názvu zpěvníku, vyjadřujícího myšlenku, že život každého z nás má být krásnou písni nového života, která zní k Boží chvále. Proto se postupně směr těchto horizontál mění a spojuje v jedinou vertikálu – směřuje vzhůru k oslavě Pána Ježíše Krista, který je Alfou i Omegou, počátkem i koncem.

Tato vertikála (svislise) ale není jednosměrná; stejnou cestou – přes Prostředníka – přichází dolů proud Božího požehnání a rozlévá se do naší lidské horizontály, což vyjadřuje levá část grafiky. A mění se i původní úroveň těchto vodorovných linií: každé využití „cesty nové a živé“, otevřené skrze oběť Božího Beránka, nás pozvedává výše, přitahuje blíž k našemu Pánu, proměňuje v Jeho podobu.

Ano, nepřehlédněme, že vlastně i kříž je dominantou Boží vertikály; jenom značný stupeň zprofanování tohoto symbolu byl důvodem, proč není v grafice znázorněn jasněji. Ale červená barva, již bude celá grafika titulní strany zpěvníkové obálky provedena, jistě dostatečně umocní myšlenku, kterou chceme zdůraznit: že jenom oběť Pána Ježíše Krista na kříži, prolité Jeho krve a přivlastnění si vírou všech těchto skutečnosti působí u člověka začátek nového života. Kromě toho na příkladě přírody kolem nás pozorujeme, že život, způsobený Božím zásahem, je symbolizován zelenou barvou – proto i celá plastiková obálka zpěvníku bude tmavě zelená.

A jako práce na zpěvníku rostla z touhy oslovit Otce nebeského i Pána Církve, toho vzkříšeného Vítěze, kež si jeden Duch užívá ve sborech a rodinách věřících tohoto zpěvníku k zachování živé víry, k obecenství lásky a k nadějně připravě a okrášlení Nevesty Beránkovy vstříc blízkému příchodu Zenichova. Samému Bohu pak bud' sláva ze všeho našeho konání, bud' z tvorby či tisku, bud' z učení se či čtení, bud' ze zpěvu či z hudebního doprovodu. Ať zní PÍSEŇ NOVÉHO ŽIVOTA ke chvále lásky Jeho! Amen. -Mm

...čítali sme...

„Keď si nezvolíte starších, ako ich potom poznáte?“, spýtala sa ma istá sestra v Kristu, keď mi hovorila o tom, ako si volili kazateľa v ich cirkvi.

„Videli ste stádo oviec, aby si volilo pastiera? Nikdy. A kto im ho zvolí? Hospodár – majitel“.

Tak aj Pán ustanovuje starších – pastierov a veriaci ich majú jednoducho poznáť, uznáť a priať. Tak to čítame v Sk 20:28: „A tak tedy majte na seba pozor i na celé stádo, v ktorom vás ustanovil svätý Duch za dozorcov, aby ste pásl cirkev Božiu, ktorú si dobyl vlastnou krvou.“

Ako sa môžu poznať? Ľahko, veľmi ľahko. Boh nám poukazuje na niektoré známky, ktoré majú starší, alebo dozorcovia. Pripomeňme si niektoré miesta Písma.

„Ale vás žiadame, bratia, aby ste znali tých, ktorí pracujú medzi vami a sú vašimi predstavenými v Pánovi a napomínajú vás, a aby ste ich preveľmi milovali pre ich dielo“ (1Te 5:12-13).

Máme pamätať na ich východ, to je koniec ich obcovania, nasledovať takú vieri (Žd 13:7).

Máme poslúchať svojich vodcov a ustupovať im, lebo oni bdejú za naše duše (Žd 13:17).

Tých, ktorí dobре spravujú, máme ctiť (1Tm 5:17). Pravého staršieho poznáme podľa viery a práce. Viera je i v ľažkých chvíľach jeho znamením. Pracuje vo vieri. Nezaháľa. Má veľký záujem o veriacich, aby rastli, a o neveriacich, aby sa obrátili. Je činný na Pánovej vinici. Tam je vždy dosť práce a starší ju robi s láskou a radosťou vo vieri, že nebude mŕvna. Do práce ho nemusí nikto nútiať. Neprichádza do zhromaždenia pozde a po jeho ukončení „nevyletí“ prvý zo dveri. Vie, že mnohí potrebujú slovo útechy a povzbudenia. A návštěvy? Keby dal Pán milosť a čas k návštěvám – a to nielen starším bratom, ale aj ostatným bratom a sestrám!

Starší napomína tých, ktorí sa uchyľujú od pravdy a od priamych ciest Pánových. „Napomína ich“ a usmerňuje podľa rady Písma tak, že mnohí ani o tom nevedia. Napravuje s láskou, bez hluku.

Hovorí Božie Slovo jednotlivcom, alebo ak má dar, tak aj v zhromaždení. Všetci starší nemôžu pracovať v Slove a v učení pri zhromažďovaní cirkvi (1Tm 5:17), ale môžu tak robiť pri jednotlivcoch, oboznamovať ich s Božou vôleou.

„Dáva pozor na seba a na stádo.“ Keby nedával pozor na seba a nedržal sa učenia Písma, nemohol by pásť cirkev Božiu a nemohol by добre spravovať. Ak starší po rokoch zlhostajne, nespravuje dobré zbor. Pod jeho rukami všetko akosi „škripe“ – tak, ako vo voze, ktorý nie je udržovaný v dobrém stave. Službou starších zboru musí byť dodávaný „olej“, má byť umožnené pôsobeniu svätého Ducha a rozmnožovanie lásky.

Starší bdie nad tými, ktorí sú mu Pánom zvereni. Ako? Na kolenách. Raz bude za nich vydávať počet. Vo všetkom prejavuje výrazný zmysel pre zodpovednosť za všetkých pred Pánom aj ľuďmi.

Kto takto robi, ten jen svätým Duchom ustanovený za staršieho. Podľa uvedených prejavov sa ľahko pozná a úprimi veriaci ho aj uznajú. Je nimi čtený a milovaný pre prácu, ktorú koná. Za takých starších aj radi ďakujeme.

Z časopisu Večný život, 5/1975
vybral -jos

◆ Pracuj tak, jako by vše záviselo na tvé činnosti, a modli se tak, jako by vše záviselo na Bohu.

◆ Naše největší sláva nespočívá v tom, že nikdy nepadneme, ale v tom, že po každém pádu povstaneme.

STOPI KE KŘÍŽI

SERIÁL

19

„A dvanácte kamenů těch, kteréž vynesli z Jordánu,
postavil Jozue v Galgala“

Jozue 4:20

POMNÍK V GALGALA

Dovolte, abych teď vaši pozornost zaměřil na pomník. Já vím, že pomníky teď nejsou příliš v oblibě. Časy se rychle mění. Může se stát, že člověk, kterému dnes stavějí pomník, bude zítra už zapomenutý, nebo se zjistí, že jeho „zásluhu“ tomu neodpovídají. Proto se v dnešní době místo drahých a nákladných pomníků častěji nazývají podle významných osobností ulice a náměstí. Je to praktické a též bez nákladu. Kromě toho se tyto názvy mohou rychle a bez nákladu měnit a s jejich změnami je spojena nejedna hezká vzpomínka.

Jsme tedy opět neaktuální, zabýváme-li se pomníkem. A to navíc pomníkem, který byl postaven před 3 000 lety v Galgala u Jordánu. Tento pomník však stojí za poštěmnutí. Je totiž nástinem a předobrazem nejdůležitějšího pomníku všech dob – kříže na Golgotě.

CO ZNAMENÁ POMNÍK U JORDÁNU?

1. Potvrzuje Boží rozhodnutí

Ted' musím nejprve povědět o historii tohoto pomníku. V knize Jozue máme zprávu o tom, jak lid Staré smlouvy, který Bůh vyvedl z otroctví v Egyptě, stanul po čtyřicetileté pouti na břehu Jordánu. Naproti přes řeku, na druhé straně, ležela vytoužená země svobody. Avšak nevedla k ní žádná cesta. Opravdu nebylo v lidských silách, aby mohl chudý nomádský národ s ženami, dětmi a stády přejít přes rozvodněnou řeku před očima nepřátele. Ted' vlastně bylo všechno ztraceno!

Byl zde však přece živý Bůh! Ten přece hravě udělal cestu tam, kde už ji nevidíme. Ano, byl zde ještě Bůh. Ale... bylo tu zlé „ale“. Čtyřicet let, které strávil Izrael na poušti, byla zlá léta, plná neposlušnosti a lhostejnosti vůči Bohu. Zde se Bohu vzpírali nebo před ním utíkali. Jak často musel Bůh říci: „Rozhněvali mne...“

Jsou to jenom dějiny Izraele, anebo také naše?

A teď stojí před Jordánem. Uvázli! Co teď? Tu Bůh zasahuje. Nařizuje, aby kněží uchopili truhlu smlouvy, znamení jeho přítomnosti a vkořítili do řeky. Jednoduše vkročit! Učinili tak. A pak se stal zázrak – voda se před jejich nohami rozestoupila. Bůh vytvořil cestu. Jeho ruce zdržovaly vodu. Kněží zůstali stát uprostřed řeky. Lid kolem nich prošel na druhou stranu. A tu jejich vůdce Jozue přikázal, aby vyzvedli ze dna řeky dvanáct balvanů. Budou tvorit pomník na břehu řeky.

Co tento pomník připomíná? Ríká nám, že Bůh se rozhodl PRO NÁS, a to v době, kdy jsme to nemohli očekávat. Rozhodl se pro nás, přestože jsme jej hněvali a zarmuovali. Rozhodl se pro nás z pouhé milosti, „bez našich zásluh a skutků“.

Takový pomník potřebujeme i dnes, dnes, kdy lidé už nevědí, jak na tom s Bohem vlastně jsou, kdy je jasné, že jej hněváme více než tehdejší Izrael. A radostná zpráva evangelia zní: Máme takový pomník! Je to kříž Pána Ježíše na Golgotě. Zvěstuje i tobě, že se Bůh pro tebe, hříšníka, rozhodl. Z pouhé lásky a milosti. Chce tě. Ríká ti své ANO.

Hrozim se pomyšlení, že by zde někdo mohl toto poselství slyšet a žít si dále po svém. Kříž říká: Bůh se rozhodl pro TEBE. Ale teď leží rozhodnutí před TEBOU!

Před každou službou se s několika bratry modlivám. A velice mne dojímá, že jeden z nich se pokaždé modlí: „Pane, dej, ať padne rozhodnutí pro tebe!“

2. Mluví o cestě na druhý břeh

V duchu si představuji, jak později prochází kolem otcem se synem. Mladík se vyptává: „Tati, co je to za podivnou hromadu kamení?“ A otec vypráví: „Podívej, stál jsme úplně bezradní tamhle naproti. Byla tam jen poušť. A zde byla kvetoucí země. Tam, kde jsme byli, byl neklid, zde byl pokoj a mír. Tam byla bída a nouze a zde byla hojnosc... O, jak jsme toužili dostat se na druhou stranu. Ale nevěděli jsme, jak. A teď se podívej na tento pomník. Tak nám Bůh připravil podivuhodným způsobem cestu na druhou stranu.“ V očích otce se při vyprávění třpytí slzy dojetí.

Všichni žijeme v podstatě na poušti. Jeden básník o tom zpívá:

Zde jen je únava těžká
od svítání ranního
do setmění pozdního.
Hruza, již oko nezná,
bída, jež srdeční láme,
studenný vítr zde vládne.

A jiný básník popisuje lidi na této poušti:

Hledají, co nenašeléjí
v lásce a v slávě a v štěstí.
A s tíží hřichů se vracejí
bez klidu a naděje cesty.

A co je nejhorského – není zde naděje. Co očekáváš? Hrob! A co potom? Boží soud. A kdo na něm může obstát?

Zatoužili jste už někdy po tomto druhém břehu? Po světě, kde je pokoj v srdci a pokoj s Bohem? Kde se můžeme nazývat dětmi živého Boha? Kde je odpusťení a útěcha v každém žalu? Kde jsme dosáhli věčného života a kde se již smírečně těšíme na nebesa? Ve svých nejlepších chvílích naše ubohé nepokojné srdce volá: „Kde je znamení, že i pro mne je připravena cesta ke druhému břehu?“

Díky Bohu! Známe odpověď: Cesta na druhý břeh vede přes kříž Pána Ježíše na Golgotě.

3. Volá svět

Jozue řekl lidem, když srovnali balvany na břehu Jordánu: „Když se vaše děti budou ptát svých otců: Co znamenají tyto kameny?, pak jim řeknete: Izrael šel přes Jordán po suchu... aby všechny národy země poznaly ruku Pána...“

Znamenalá-li tato hromada kamení volání ke světu, čím více to platí o kříži, na který nám tento pomník poukazuje.

To, co kážeme, se týká všech národů, všech lidí. Od stavby babylonské věže vzrostlo vzájemné nedorozumění mezi lidmi a celými národy do obrovských rozdílů. A víc než kdy jindy platí slova proroka Izaiáše: „Všichni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátil jsem se“. A to je bludná cesta!

Kříž volá lidi všech národů ke spásě. Nás památník stál v Galgala, což znamená český přiblíženě „odvalení“. To má svůj význam. Lidé vlekou s sebou obrovská břemená. A nikdo rád nemluví o největším břemenu, o vině před Bohem.

Kříž Pána Ježíše však znamená „Galgala“ pro celý svět! Zde můžeme všechny odvalit všechnu svou tíži, vinu, bídou a starosti.

Pojď ke kříži s hřichy svými, duše zemljená,
tam ti Ježíš odpusťení, pokoj dá.

W. B.

Poděkování administrace

V 1. čtvrtletí poslalo své předplatné přes 90 procent našich čtenářů. Děkujeme zvláště těm, kteří zaslali více, než je jejich povinnost.

Chudobná vdova a jej dar

Medzi bezmennými ženami v biblických životopisoch táto obetavá vdova je jednou, ktorej meno a pozadie by sme iste radi poznali. Pri čítaní evanjelí jej oddanosť zakaždým dotkne sa našich sŕdc, a sme vďační za to, že si ju Pán Ježiš všimol a jej príbeh zachoval v pokladnici svojho Slova.

Počas veľkonočného týždňa zo všetkých strán prichádzali aj ženy do chrámu, a do pokladnič popri stenách vhadzovali svoje dary na rozmanité potreby svätošlužby. Mnohí bohatí vhodili mnoho a pravdepodobne si nedali príliš záležať na tom, aby ich dary ostali bez povšimnutia. Zákonnici, ktorí požierali domy vdôv, aby získali čo mohli, tu zdanlivo zatienili dar ženy, ktorá dala všetko, čo mala. Tamto boli bohatí, ale sobecki, ona chudobná, ale obetavá. Odchádzala nepovšimnutá a nemyslela na veľkosť svojej obeti, o ktorej okrem nej nikto nevedel. Keď hovoríme o dvoch halieroch chudobnej vdovy, máme na mysli malý dar, ale ony pre ňu známenali všetko, čo mala. Keby aj bohatí takto boli darovali, aké veľké príspevky pre chrám by to boli! Medzi všetkými peniazmi, ktoré sa ten deň nazhromaždili, žiadne na sebe nenesiel stopy krvi a potu, iba tieto dva halieri. S pravou oddanosťou Izraelitky dala všetko, čo zarobila a potom išla svoju cestou, aby si opäť zarobila čosi na svoju obživu a svojich detí, ak voľáke mala.

Ako Izraelitka, táto vdova iste mala v

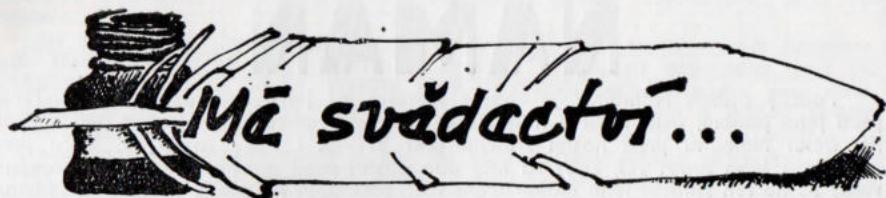
OTÁZKY

- Kde se mluví o nejlepším skokanu?
- Kde je psáno o 70 stromech, 70 jezdciach, 70 synech, 70 mučedníciach a 70 králiach?
- Kteří lidé vykonali v jednom týdnu trináctkrát tutéž cestu?
- Kde schovávali oheň v nádobkách?
- Který unavený poutník žádal o vodu a dával vodu?
- Kdo žádal o vodu a dostal mléko?
- Komu byly hadry veľmi užitečné?
- Kdo měl hrozný verš na stene svého domu?
- Každý z dvou bratří umřel na jiné hoře. Jak se jmenovaly ty hory?
- Který osel byl moudrejší než jeho pán?

pripr. -stu

pamäti Hagar zašľých čias, ako vzývala Hospodina menom, ktoré ju posilňovalo – silný Boh videnia, a pri svojom počine citila, že iba Božie oči samotné vidia jej obet. Netušila, že pri pokladnici sedí Boh zjavený v tele a že pozná všetko o nej i jej dare. Biblia nehovorí, či ju Ježiš oslovil a sa jej podčakoval. Je pravdepodobné, že vôbec nevedela, ako jej malý dar medzi toľkými veľkými toho dňa poťažil srdce Toho, ktorý bol na svojej bolestnej ceste ku Golgotu, aby tam dal všetko, a ako Mu svojim činom poskytla text pre večne platnú lekciu o tom, čo to značí skutočne obetovať. V porovnaní s darmi farizejov jej nepatrny príspevok stal sa podnetom, aby z úst Darcu najväčšieho zaznelo hodnotenie, ktoré **pozdvihlo chudobných na zaslúžené miesto v bratstve s bohatými, čo zbožne slúžia kráľovstvu nebeskému.**

V protiklade k okázalosti služby často nenáročnej a bezbolestnej Pán Ježiš **vyzdvihol zbožnosť sebazapretia.** Pavol pochválil zbyty v Macedonii, lebo ich veľká chudoba sa rozhjniela v bohatstvo ich ochoty. Tak, ako Boh „má odvážné skutky“ (1S 2:3), na Jeho vážkach čin lásky tejto ženy prevážil zdanlivú štedrosť bohatých farizejov. **Nie to, čo dávame, ale a k o dávame, je dôležité u Toho, ktorý dal samého seba za stratený svet.** Kiežby sme si navždy zapomäiali, že **naše dávanie musí byť inspirované tým, čo Mu dlžime, a že má byť položené na vážky oproti tomu, čo nám ešte zostalo!** Aké príhodené sú tu slová Šalamúnove, keď myslíme na chudobnú vdovu, ktorú Ježiš odmenil večnou rozomienkou: „Oči Hosподinove vidia na všetkých miestach, hľadiac pozorují zlých i dobrých.“ sprac. -mk

Pochážim z rodiny věřících rodičů. O Bohu jsem nikdy nepochyboval, zda je, neboť jsem o Něm mnoho doma slyšel a zažíval jsem Jeho přítomnost v naší rodině. I když nebylo všechno u nás tak, jak by se na křesťanskou rodinu patřilo a moji rodiče mnohé neznali, velice si vážím, že mne a mé sourozence učili poznávat Boha a Jeho Syna, Pána Ježíše Krista. Navštěvovali jsme shromáždění a i když mne nějak zvlášť neupoutalo, přece jen mnohé slovo zaseulo do mého srdce dobré semínko. Bůh ke mně mluvil různými způsoby, ale já jsem se bránil. Neměl jsem zrovna lehké dětství oproti svým vrstevníkům, a proto jsem se chtěl stát v životě tím více šťastným člověkem. Myslel jsem si, že když dám svůj život do Božích rukou, že nikdy šťastným nebudu.

Do osmnácti let jsem se snažil být pobožným, aby si mně věřící příliš nevšimali, pak jsem využil příležitosti a odešel jsem z domova. Žil jsem jak jsem já chtěl a myslil jsem si, že nyní již mám cestu k životnímu štěstí otevřenu. Chvíli se mi dařilo tak, jak jsem si plánoval, brzy jsem se ale dostal pod vliv světa a mé sny o štěstí mi začaly ujíždět nenávratně pryč. Plány se mi zhroutily a já hledal náhradu v zábavách, cigaretách, alkoholu a později v různých omamných prostředcích. Pak jsem na mnohé, co jsem chtěl dosáhnout, zapomíнал – ale jen na chvíli. Když jsem nabyl střízlivého stavu, přestávalo mě bavit žít. Věděl jsem přitom velmi dobře, že si nemohu vzít život a tak jsem při první příležitosti znova otupil svou mysl. Jenže vše má svůj konec, a já byl po roku „na dně“ a nevěděl jsem, jak mám dále žít.

Jednoho dne mne navštívil můj bratr, který vytušil, v jakém stavu jsem a ukázal mi na Pána Ježíše Krista a Jeho Lásku, kterou prokázal ke mně na kříži. Když odešel, musel jsem o tom mnoho přemýšlet. Pochopil jsem, že mně do té doby chyběla láska v životě a nejen to, že tu pravou lásku nenajdu nikde jinde, jedině v Pánu Ježíši – Božím Synu, který chce, abych byl šťastný, a proto za mne umíral, aby odstranil můj hřích a tím měl volnou cestu k pravému štěstí – ke smíření s Bohem. To jsem nyní věděl, ale jak tuto jedinou cestu k Bohu uskutečnit? Vírou jsem se této skutečnosti chopil v den svých dvacátých narozenin, kdy jsem pochopil, že sám jít dále životem nemohu a ani nechci, protože bych byl nešťastný. Vyznal jsem Pánu své hřichy, prosil o odpusťení a vložil jsem ochotně svůj život do Jeho rukou a On mne učinil šťastným. Po pěti letech chození s Ním mohu vyznávat, že i když můj život nebyl na různých ustlání, že jsem šťasten, protože mne naplnil svou láskou a smím ji denně zakoušet, musím však s Ním neustále chodit a Jím se nechat vést na každém kroku svého života, jinak „zakopnu“ a „padnu satanovi do léčky“.

Radím všem, aby se řídili Jeho slovem – Biblí a udržovali s Ním neustále spojení – na modlitbách. To se každému vyplatí. -pp

ODPOVĚDI

- David v žalmu 18:30
- 2M 15:27, Sk 23:23, Sd 8:30, Lk 10:1, Sd 1:7
3. Izrael kolem Jericha (Jz 6:3, 15)
- Sd 7:16
- Pán Ježiš (J 4:7, 15)
- Zízera (Sd 4:19)
- Jeremiášovi (38:11)
- Balsazar (Dn 5:5, 25)
- Hor (4M 33:38) a Nebo (5M 34:1, 5)
- Oslice Balámove (4M 22:28)

NÁMAN

Poučný príbeh Námanov je známy všetkým, aj jeho udatnosť v boji, veľkosť pred jeho pánom, úcta ľudu a nadovšetko jeho malomocenstvo. Stručne ale výstížne líči autor Námana pred naším zrakom (2Kr 5:1-2). I malú zajatkyňu, ktorá prehovorila k jeho žene: „O, keby sa môj pán dostał pred proroka, ktorý je v Samárii, vtedy by ho ten sprostil jeho malomocenstva!“ (2Kr 5:3). A potom, ako prišiel Náman do Samárie aj s vozmi a koňmi, ako mu Elizeus nakázal sedemkrát sa umyť v Jordáne, ako on nechcel a ako mu jeho služovia museli dohovárať. A on ľutoval a umyl sa a jeho telo sa stalo bielym ako telo malého chlapca (2Kr 5:9-14).

Toto všetko je vyrozprávané v štrnáctich veršoch jadrne a plasticky. Majú obdivuhodný, nenapodobiteľný štýl, tí starozákonní autori. A tí, čo sa vo svetovej literatúre priblížili k ich umeniu, nadobudli svoje majstrovstvo tak, že vodne-vnoci čítavali Bibliu. Nuž prečítajme si príbeh Námanov, no nie preto, aby sme študovali literárne umenie, ale aby sme hľadali spásu svojich duší. Lebo bez spasenia všetko umenie, čítanie a akákoľvek veda je iba „bielením hrobov“, ktoré po celý čas sú plné „umrlčích kostí“.

Pri všetkej udatnosti a poctách Náman neboli na tom oveľa lepšie než mŕty človek. Lebo bol malomocný. Mal všetko, čo si ľudské srdce môže zažiadať, ale čo z toho, keď bol malomocný! Malomocenstvo bola nemoc, pred ktorou v Izraelovi utekali a ktorej sa obávali ako trestu Božieho. Bola to nemoc taká hrozná, že sa na ňu ani nedivali ako na nemoc, ale skôr ako na zvláštny prejav hnevú Božieho. Jeho kliatbu nad hriechom i spôsob, akým ľudí učil, čo to hriech je, až celá podštata malomocenstva a všetky zákony ustanovené na jeho liečbu i zázračná povaha občasného uzdravenia, to všetko spolu odrazilo sa v predstavách, vo svedomí, v srdci, v obradoch, v literatúre Izraela ako jedna z najhlbších lekcií o hroznej podštate hriechu a jedinom primeranom postupe jeho liečenia.

Lebo hriech je ako malomocenstvo: najtajomnejšia, zhubná, odporná, nevyliečiteľná choroba. Hriech sa podobá Námanovmu malomocenstvu aj v tom, že človek môže byť veľký medzi ľudmi, uctievany a mocný vysloboditeľ, ale po celý čas zostáva hrievníkom. A celý život hrievníka, všetka jeho veľkosť a chvála je iba ozdobné priodevnie mŕtveho tela, kropenie hrobu sladkastou voňávkou. Nebolo treba Božej milosti, aby Náman spoznal, že je malomocný. Za dňa či za noci, vo vojenskej rade, v poli, pri jedení i chodení... stále bol malomocný. Ale treba múdrosti a pravdy a skúsenosti a svetla, kym človek spozná, že je hrievník, a je si toho hlboko vedomý ako Náman svojho malomocenstva. Sú takí, čo to spoznajú. Ak si to už spoznal, urobil si ten najväčší objav svojho života. „**Čo bolo vaším najväčším objavom?**“ opýtal sa jeden novinár muža, ktorý objavil využitie chloroformu pri narkóze. „**Že som hrievník,**“ odpovedal onen zbožný človek „**a že Ježiš Kristus je mojim Spasiteľom!**“ Áno, toto bol jeho najväčší objav, objav, ktorý ho urobil veľkým učeníkom svojho Majstra a tiež väzbeným a milovaným uprostred svojich blížnych. Možno tomu ešte neveríš, ale aj ty začneš patriť k pokoleniu najväčších ľudí, keď urobíš tento smrteľný objav – že si vo svojom srdci postihnutý malomocenstvom. **A tvoje poznanie hriechu až do konca života, to bude meradlo tvojej skutočnej veľkosti.** Lebo všetka veľkosť človeka bola zmarená hriechom, a je to skrzes hriech a uniknutie z hriechu, čo znova nadobudneme našu skutočnú veľkosť, ba ešte väčšiu než sme stratili. Nemám prílišný záujem uvidieť najväčšieho učencu alebo nejväčšieho spisovateľa, alebo kazateľa, vojaka, štátnika... ale neľutoval by som čo i dlhej cestu, aby som mohol vidieť najväčšieho hrievníka. Vidieť ho a rozprávať sa s ním, s človekom, ktorý má najhlbšie poznanie o svojom srdci, ktorý každý deň, každú hodinu koná podľa tohto poznania. Päťdesiaty prvý žalm je pre mňa majstrovským dielom. Pavlovo najväčšie posolstvo mi je ten prenikavý pohľad do jeho vlastného

životopisu v siedmej kapitole Rímanom, najväčšou knihou Augustinovou jeho Vyznania...

Ale aj pri svojom malomocenstve Náman bol stále ešte veľmi pyšným človekom. Lebo žiadna nemoc na svete nepremení pyšného človeka na pokorného. Keď mu oznamili ako sa môže očistiť, pretože rada prorokova nezodpovedala jeho predstavám a zmyslu pre vlastnú dôležitosť, nahneval sa na Elizea a odišiel domov. Myslel si, že prorok bude vziať meno svojho Boha a vznášať ruku nad miestom... A v tom sa mu podobajú mnohí z nás, čo odidu domov takisto nahnevaní, kedykoľvek počujú o svojej nemoci a jedinom spôsobe uzdravenia. Pri ich vlastných predstavách a predsudkoch práv duchovná povaha spasenia im nie je nikdy vitanou tému. Majú radi kázanie a sú odborníkmi na posudzovanie kazateľov. Náman išiel do domu prorokovho, aby ho poučil ako má kázať, a nahneval sa, keď sa prorok nechcel dať poučiť. Milovaní, **spasenie nie je pristrihnuté podľa vašich predstav, malomocenstvo sa nelieči podľa vášho receptu.** Jeho práv a jediná liečba má svoje zákonitosť a pravidlá, poslušnosť a podriadenosť a obete, ktoré ta môžu rozhnevať, ale nieť inej cesty. Co povieš, ak by si mal teraz pokoriť a vykonat, čo ta doposiaľ vedelo iba rozhnevať. Počul si, že sám sa nemôže spať, počul si o záchrane jedinej a výlučnej v Kristu, o záchrane bez tvojich skutkov. Ako sa k nej priblížiť? S najväčšou pravdepodobnosťou tvoje spasenie leží v smere opravdovejšej modlitby v skrytosťi, vo väčšom sebazapieraní, menšom rozprávani, môže to byť odloženie tvojej doterajšej četby, priateľstiev, môže to byť väčší záujem o veci, ktoré sa týkajú duše, jej nemoci a uzdravenia. Radím ti prekonať svoju nechuť a skúsiť túto cestu, hoci si ti zdala byť takou neprijateľnou. Bude to vyzádovať pokoru, ale keď sa vrátiš od Jordánu uzdravený, budeš radostne vyznávať, že si temer zahynul pre svoje predsudky, pýchu a nedostatok dobrej vôle. Hoci sa mu kde-kto diví, že sa mu ťažilo vykonať malú vec pre veľkú záchrannu, Náman vstane na súde a odsúdi nejedného z nás, čo máme jeho príbeh pred očami. Lebo ako on svojho času, ani my ešte stále necítime plne kliatbu a smrteľný jed svojho hriechu. Ak by sme cítili, inak by sme s hriechom zaobchadili. Všetci vieme, čo je to skutočné malomocenstvo, malomocenstvo vlastnej duše. Je to hriech, áno hriech! A budem ešte priamejší: je to – ty sám! Hriech je to vlastné „ja“. Niet iného malomocenstva, iného hriechu než ty sám. Zomri sebe vo svojom srdci A Boh, a láska, a nebe, a svätoť a večný život budú v tom okamihu v tebe. To vlastné ja je zlou materou s ešte horšími deťmi. deťmi pekla samého. A prvorodeným z nich je tvoja pýcha, tvoj hnev, tvoja zlá nášta, ó, malomocný! Výdji so svojím smrteľne chorým srdcom spomedzi ľudí, chod' k svojmu Jordánu. Chod' v mene Božom, v Bozej sile, v Božom milosrdstve. Nech je požehnaný Boh, ktorý tvoje srdce tak často podnecuje, aby si vyhľadal očistnú moc kri Kristovej, ktorý ťa vedie do pokory, poníženia, poslušnosti, podriadenosti celého života Synovi Božiemu. Nechceš sa Mu podriadiť a byť spasený? Či nechceš aj ty volať k Nemu „Zmiluj sa nado mnou, ó, Bože, lebo môj hriech je stále predo mnou. Ty si mocný spasí až do krajinosti, očisti ma, lebo inak zahyniem.“

A tak išiel a pohrúžil sa v Jordáne sedem ráz podľa slova muža Božieho. A jeho telo sa navrátilo, zdravé, tak že bolo ako telo malého chlapca, a bol čistý.

sprac. -mk

- ◆ V nebi je evanjelium bez utrpenia,
v pekle je utrpenie bez evanjelia,
na zemi je evanjelium nerozlučne spojené s utrpením.
- ◆ Boh počuje hlas srdca i bez slov, nikdy však nepočuje slová bez srdca.
- ◆ Tvrde slová sú ako krúpy v letnej búrke. Ubíjajú a ničia, hoci by mohli prinášať vlahu pre život, keby boli premenené na kvapky lásky.

O BIBLI

ZRADOVAL JSEM SE,
ZE CHODI V PRAVDE!

2. Janův 4

Nejkratší knihou Starého Zákona je kniha proroka Abdiáše (služebník Hos-podinův). Nejkratší kapitola je 17. Zalm, který je současně středem všech kapitol Písma a skutečně srdcem Slova Božího. Obsahuje jádro evangelia: „Milost a pravda skrze Krista Ježíše stala se“ (J 1:17). „Nebo je rozšířeno nad námi milosrdenství Je-ho a pravda Hospodina na věky“ (117:2). Nejkratší knihou Nového Zákona je 2. list Janův, v němž se mluví o chovení v pravdě. Když se skrze Ježíše Krista stala milost a pravda, kež by se nyní i o nás mohlo říci: „Zradoval jsem se, že ... chodí v pravdě“ 2. J 4.

ALE MARIA ZACHOVÁVÁ-LA TY VÉCI, SKLADAJÍCI JE V SRDCI SVEM.

Lukáš 2:19

Není zcela jisté, kdo je původcem nynějšího rozdělení Písma na kapitoly, zda arcibiskup canterbur-ský Štěpán Langhton († 1227), nebo kardinál Hugo de sancto Caro (de St. Cher †1263), který je pří pořidil na cestě, když se s velikými přestávkami ubíral koněm z Vienne do Paříže. Je jen jisté, že zásluhou posledního vešlo rozdělení na kapitoly ve všeobecné užívání. Nějakých 300 let později se objevilo rozdělení na verše. Sancte Paganini je uveden roku 1528 ve svém latin-ském překladu BIBLE. Slavný pařížský tiskař Robert

Cesty l'ahkého odporu

Aj v kresťanství sme si zvykli na cesty l'ahkého odporu. Popri plnom vyčerpaní času na školské povinnosti, na prácu i po zamestnaní, na kultúru, na aktívny i pasívny odpočinok, na uspokojovanie vlastných potrieb a potrieb vlastnej rodiny iba tu a tam sa vytvára priestor pre prácu na Božom diele. Čítame si denne Božie Slovo. Modlme sa,

chodíme do zhromaždenia, občas niekoho navštívime. Myslime si, že sa pre Pána angažujeme. Ale výsledky našej angažovanosti sú minimálne. Pozeráme sa dopredu, dozadu i okolo seba a tisná sa nám do očí slzy. Je nás málo a ubúda nás. Napriek tomu sa aj radujeme v Pánovi. Občas.

Klopíme zrak pred Pánovým pohľadom a vyznávame: — Pustili sme sa cestami l'ahkého odporu. Aj my, aj naše rodiny, aj naše zhromaždenia ideme cestami l'ahkého odporu.

Etienne vydal roku 1549 Vulgatu (latinský překlad Písma), v níž provedl nové rozdělení veršů v Novém Zákoně, které se pak natrvalo ujalo. Bůh dal člověku Slovo a člověk si je rozdělil na kapitoly a verše. U toho však nezůstáváme. Učíme se Slovem Božím to, co činila Maria.

LÉPE JE SKRÝVAT SE
V HOSPODINU, NEŽL
SKLÁDAT DŮVĚRU
V ČLOVÉKA.

Žalm 118:8

Toto je prostřední verš celé BIBLE. Celá BIBLE má 31 174 veršů a tento náš dnešní verš je patnáctisí-cipětistíosmdesátýsedmý. Je to současně ústřední otázka našeho života, komu věnujeme svou důvěru, jaký máme vztah k Bohu. Být věřícím ve smyslu Písma neznamená totikol přijimat zprávu o Bohu a opakovat ji, opírat se jenom o něco v minulosti. Věřící nemůže žít v víry Petrovy nebo Izášovy, musí se skrývat v (Bohu) Hospodinu. Jen ta víra je živá, která se vine k neviditelnému Bohu tak, jako by Ho viděla. I pro dítka Boží je nebezpečí, že by mohlo skládat důvěru v člověka. Necht je tedy prostřední verš stěžejním bodem našeho života.

Nezvykli sme si na predčasné vstávanie kvôli ranným stíšeniam pri Božom Slove a neformálnym modlitebným zápasom. Robí nám problém dakomu sa prihovoriť kananejskou rečou cestou za povinnostami dňa. Červenáme sa pri vysvetľovaní ako sme trávili nedelu. Pri posmechu z nášho presvedčenia vehementne bránime svoje súkromie. „Svoj kríž“ nesieme, ale vôbec pod ním neklesáme k zemi. Vytrvalo sa vyhýbame skúškam, nemociam i problémom. Zvykli sme si na cesty l'ahkého odporu.

Dvaja, traja sme sa o tom dlho a vážne zhovárali. Je to vec záchraného, pláčuceho i roztúženého srdca:

Ked už nesieme pomenovanie z Antiochie, ked ideme v šlapajách

Pána Ježíša Krista,

který nemal kde by sklonil hlavu, nemal zázemie rodinného krvu,

nemal stôl plný dobrôt, nemal pochopenie blízkych a veľkých,

ale mal tažký a hrubý kríž,

korunu z tŕnia

a studený hrob,

uvedomujeme si,

že mal aj slávne ráno vzkriesenia

i Otcovu slávu, ktorá Mu právom patrila.

Tažko sa dvihame z kolien,

chvejú sa nám srdcia

a so zaroseným zrakom

vkladáme ruku do tej, prebitej hrebom.

Skúšame urobiť prvé kroky

na ceste tažkého odporu

do slobody a slávy Božích detí.

-jk

Náš postoj k Božímu Slovu je postojem k Bohu samému. Nemilujeme Boha více, než milujeme Jeho Slovo. Nectíme Boha více, než ctíme Jeho Slovo. Neposloucháme Boha více, než posloucháme Jeho Slovo. Nemáme ve svém srdci a ve svém životě více místa pro Boha, než kolik místa máme pro Jeho Slovo.

Chceme zkusit, jak mnoho pro nás Bůh znamená? Pak si položme otázku, jak mnoho pro nás znamená Boží Slovo. Odpověď na tuto druhou otázku je také odpovědí na první. Bůh pro nás znamená totikol jako Jeho Slovo – právě totikol a ne více. D. P.

PÍSMA SVĚDECTVÍ
VYDAVAJÍ O MNE.

Jan 5:39

Předmětem BIBLE je Kristus. Naše dobro je jejím věkem připamatováno. BIBLE cílem a sláva Boží jejím zahrnuje největší odpovědkoum. Měla by naplnit tvou paměť, ovládat a zatrati všechny, kteří poté, odmění největší práci svého srdce. Přikázání Hospodinovo je jasné, dává očím svítit" (Ž 19:7-8). Čti ji pomalu, často a s Slovem Hospodinovým, kte-

modlitbou. BIBLE je zlatým ré zůstává na věky. dolem, rájem slávy a řekou „Zákon Hospodinův je potěšení. Je nám dána za dokonalý, občerstvuje duši.

tohoto života, bude se po- dle ní soudit a bude na věky připamatováno. BIBLE spolehlivé, činí prostého moudrým. Nařízení Hospo- dinova jsou správná, potě- koncem. Měla by naplňo- nost, odmění největší práci šuji srdce. Přikázání Hos- podinovo je jasné, dává očím svítit" (Ž 19:7-8).

dr. J. Z.

Náš bratr HOST

Jakub Š. patřil k živému sboru v H. O sborovém obecenství měl vlastní představu a této se, žel, houževnatě držel přes 20 let.

Sbor v H. bylo početné, duchovně prosperující společenství. Bratři a sestry za mnoha léta chození s Pánem našli každý svou službu v církvi Páně. A tak jedni vynikali uměním svátých přátele k Božímu slovu, jiní neúnavně navštěvovali a potěšovali nemocné podle těla i ducha. Další užíval svého vypravěčského daru pro práci s dětmi, jiný si předsevzal sloužit srdečním stiskem ruky u dveří. Přivítal, procházel milé slovo, usadil hosta. Boží slovo znělo mocně a nebylo tajemstvím, že je to důsledek skrytého modlitebního úsilí nenadápné skupiny bratří i sester. Naplnění bohatstvím myšlenek vyjížděli sloužící bratři s Božím slovem do okolních sborů. — Byl to v pravdě bratrský kolektiv. Každý chtěl být nástrojem Ducha svatého, proto všemožně usilovali o svatý a oddělený život. Dílo Páně mělo v jejich srdci první místo.

Stalo se však, že Jakub Š. byl odvolán na věčnost. Sbor jej doprovodil na poslední cestě, posloužili účasti i slovem evangelia.

Za několik dnů se dostal sbor do normálního rytmu života. Bratři se jako obvykle starali, kdo zaplní upravidněné místo, ale ku podivu vše šlo daleko. Všechny nástroje tohoto „duchovního orchestru“ byly v činnosti. Viditelné i neviditelné služby pokračovaly. „Jak je to možné“, dotazovali se navzájem věřící, „jak to, že nám ten Jakub Š. nechybí?“. NECHYBĚL, nikdo jej nepostrádal! Proč? Jakub Š. se ve sboru nikdy žádné služby neujal. Nepropůjčil své údy, ano, ani svá ústa ke svědectví, ani své jméno.

AŽ BUDEŠ PÁNEM JEDNOU ODVOLÁN TY — POZNÁ TO CÍRKEV?

„I stalo se v těch dnech, že rozinemohší se Dorkas umřela. Kterouž umyše, položili na sín vrcchní. — A když přišel Peři obstoupily jej všechny vdovy, plače a ukazujíce sukně a pláště, kteréž jim dělala Dorkas, dokudž s nimi byla“ (Sk 9:36-39).

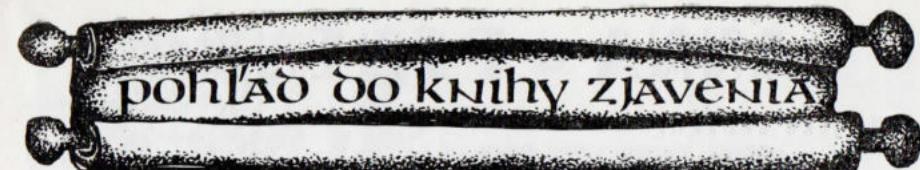
CO ZŮSTANE PO TOBE?

Poznámka:

Není žádoucí zjišťovat adresu sboru v H., ani Jakuba Š. Přáli bychom Ti, abys bratrské společenství podobné sboru v H. našel ve svém sboru, a Jakubovi Š. NEBYL PODOBEN.

-šek

◇ Kde slouží ve sboru pouze jeden, je to sbor spící,
kde dalších pět, sbor probuzený,
a kde všichni, tu sbor opravdě živý a kvetoucí.

11. Mám klíče pekla i smrti (v. 18)

Mnohí sa pytajú, kedy Pán Ježiš obdržal klíče ríše mŕtvych (hádesu-pekla) a smrti. Niektorí hororia, že v dobe medzi smrťou a zmŕtvychvstaním, po víťazstve nad smrťou a jej vladárom (Žd 2:14). Iní poukazujú na to, že po vzkriesení Pán Ježiš mohol povedať svojim učenikom: „Daná mi je každá moc na nebi aj na zemi“ (Mt 28:18). Ale je možno uvažovať aj tak, že skôr, ako vošla do sveta smrť (R 5:12), bol Boh ako ten, ktorý má všetky klíče. Pán Ježiš prišiel, aby vybudoval svoju cirkev, ktorú brány ríše smrti nepremôžu (Mt 16:18). Každý vykúpený človek a hlavne ten, ktorý ide dolinou tóne smrti, sa môže radovať, že pri ukončení tohoto pozemského života príde k Pánovi, a nie do ríše mŕtvych.

12. Anjel zboru (v. 20)

Všetky listy siedmim zborom sú adresované „angelovi zboru“. Koho tento „angel“ predstavuje?

a) V rôznych výkladoch knihy Zjavenia sa dočítame, že anjel predstavoval určitého osobu tej-toj cirkvi. Vykladá sa to tým, že slovo „anjel“ znamená „posol“, a poslom mohol byť aj človek (Mt 11:10, Mk 1:2, Lk 9:52, Jk 2:25). V židovských synagógach každú bohoslužbu viedol „posol zhromaždenia“, ktorý predčítal Písma apod. Aj v Zj 1:3 čítame o tom, že jeden číta a ostatní čujú slová proroctva. Ved’ učitelia, ktorí „privodia mnohých k spravodlivosti, sa budú skvieť ako hviezdy“ (Dn 12:3). A Pán Ježiš „angelov“ pripomáva k „hviezdam“, ktoré drží vo svojej ruke.

V knihe Zjavenia je 67krát reč o anjeloch, ale ani v jednom prípade nemožno pod obrazom „anjela“ rozumieť ľudskú bytosť. Ku konci každého listu je výzva: „Kto má uši, nech počuje, čo Duch hovorí zborom“. V dopise zboru v Tyatiroch je výzva ku všetkým v zboru (2:24-25), aj keď list začína rovnako: „A angelovi zboru...“ V dopise efeszskému zboru je výstraha: „...pohnem tvor svietnik z jeho miesta, keď neučiniš pokánia“ (2:5). V 1:20 nám bolo vysvetlené, že svietnik je obrazom cirkvi, miestného zboru, a nie jednoho brata, ktorý by bol za zbor zodpovedný.

b) Podľa druhého výkladu „anjel“ predstavuje starších bratov v cirkvi, ktorí boli Pánom zvlášť obdarovaní ako učitelia a pastieri. Oni nesú zvláštny podiel zodpovednosti za zbor. Ich prostredníctvom teda Pán Ježiš hovorí k celému zboru.

c) V ďalších výkladoch sa dočítame, že „anjel cirkvi“ je skutočným anjelom, ktorý môže prinášať opravdové svetlo, odrazené od tváre Pána, ktorá je ako slnko. Ved’ Daniel píše o angelovi ako „kniežati“ nad celým národom (Dn 12:1, 10:13, 20, 21). Pán Ježiš mohol svoje posolstvo ododvzdať „nebeskou cestou“ skrze anjelov. Ale teraz Jánovi káže toto posolstvo napsať ľudským písmom a poslať ho zemskou cestou. Prečo by potom ľudskou rukou písané posolstvo adresoval nebeským bytostiam?

d) Pre úplnosť uvedieme ešte štvrtý pohľad vykladačov knihy Zjavenia. Pretože kniha Zjavenia je písaná v symboloch, aj „angel zboru“ je symbolická osoba takisto, ako svietnik, zvieratá, trúby apod. Nepredstavuje však iba starších zboru, ale zbor ako celok, všetkých, ktorí sa k zboru hlásia. Zbory sú symbolicky predstavané siedmimi svietnikmi a siedmimi anjelmi, tedy 2X7! Tak má každý zbor svietif vo vzájomu k Pánovi (zlatý svietnik) a k svetu (hviezda). So svietnikom je spojená myšlenka oleja. Pán Ježiš dáva olej, miluje svoju cirkev, stará sa o každý zbor, a odpoveďou by mala byť láska, verność a poslušnosť voči Nemu. Na druhej strane tak, ako hviezdy osvetujú svet, tak aj cirkev by mala byť mocným svedectvom pred ľuďmi (Fp 2:15, Mt 5:14, Ef 5:8). Zbory sú v rukách Pánových tak, ako hviezdy v jeho pravej ruke. On skrzes nich jedná so svetom, ony mu slúžia ako poslovia a svedkovia. -jos

ANNA a PENENNA

1. Samuelova 1:1-8.

1. Ženské soužení

Zde se jedná o typické orientální dvojženství – Anna a Penenna jsou v něm navzájem spoutány jako manželky jednoho muže. Zkušenost dokazuje, že taková manželství většinou narušují klid rodiny – štěstí domu. Vzpomeňme na Sáru a Agar (1M 16:4), nebo na Leu a Ráchel (1M 29:31, 30:1). V tomto případě snad soužení nepramenilo jen z dvojženství, jako z okolnosti, že Anna neměla děti, kdežto Penenna několik. Bezdětnost i dnes působí mnohým ženám opravdovou bolest, avšak nemá už takový náboženský význam jako tenkrát. (Presto bychom se měli vyhýbat různým narázkám nebo dotčeným dotazům, víme-li o srdcích, která takto trpi.) Lidé za tím viděli Boží trestající ruku. A nad to v každé matce v Izraeli žila radostná naděje, že se může stát matkou Mesiáše. To dodávalo židovské ženě vážnější postavení než jinde na východě. Právě tato okolnost byla důvodem pro domýšlivost Penenny.

2. Pýcha Penenny

Rozdíly povah obou žen se projevily zvlášť při bohoslužbách, při každoroční oběti. Místo radosti a slavnosti se stávalo pro Annu místem trápení, neboť Penenně se zdalo vhodnou příležitostí Annu urážet a vynášet se nad ní. Pyšnila se svými syny a chlubila se množstvím svého obětního masa. Proč využívala právě dny před Bohem a u svatyně, aby Annu drázdila a pokrovala? V pozadí stálo právě tehdejší chápání, že v dětech nás život pokračuje a že v nich otec a matka obdrží podíl na konečném spasení. V očích Penenny byla Anna pro tento velký cíl zřejmě odstrčena. Je to nepěkný povahový rys, že vnitřní bolest Anny Penenny ještě stupňuje nelaskavými slovy. Avšak je možné, že její chování bylo také reakcí na jednání Elkánova, který zřejmě Annu více miluje (vers 8).

Nežije i v nás část podobného smýšlení jako v Penenně? Nevyřizujeme si svoje nevraživosti právě ve shromáždění? Nestává se celá bohoslužba a všechno klanění Bohu pokrytectvím, jsme-li schopni jedněm ústy chválit Boha a urážet lidi? (srov. Jk 3:9). Jak mnohého zla se už naše slova dopustila! A budeme přece za to před Bohem skládat účty! (Mt 12:36).

3. Chování Anny

Anna plakala, žalem nemohla jít. Její muž ji sice těší, avšak ani nejlepší muž a všechna jeho lásku není s to dát jejímu životu náplň. Nevidí v jeho lásce vyvážení toho, co jí Bůh odpírá. Proto se svou bídou předstupovala před Boha. Od něho čekala pomoc. Proto uměla být tichá a uměla odpouštět. Tím se stává vzorem všem uraženým a zklamaným. Nevzdávala se bohoslužby a neopouštěla shromáždění. Nežalovala ani si nestěžovala svému muži. Jistě by se slušelo, aby Elkána podle postavení muže v rodině Penenně zavřel ústa a nepřipustil její ponížující řeči. Tam, kde ke hřichu mlčíme, stáváme se spoluvinníky, prohřešujeme se. Vlivem svého trápení se Anna stala modlitebnici. Zakusila to, co říká Pavel R 8:28.

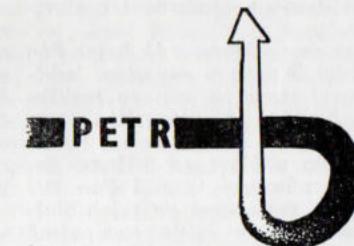
4. Boží odpověď

Bůh se postavil proti sebejisté pýše Penenny a daroval pokorné a sklíčené Anně to, zač prosila. Božím nástrojem se stal Samuel, její syn nikoliv jeden ze synů Penenny. To je tajemstvím Božího království: Tam, kde člověk končí, tam Bůh začíná.

Ve svém životě se setkáváme s obojím: s přirozeně lidský pyšnou povahou Penenny a s duševní silou Anny. Čemu dáváme přednost?

připr. DZ

- ◆ Láska nikdy neprestáva. To, co pominulo, nebola láska.
- ◆ Človek je sám sebe bremenom, ak je plný samého seba a prázdný Boha.

Pokračování

2. „TY SLOUTI BUDES CEFAS“ (J 1:43)

a) Petra lásky

To, co jsme si povíděli o Šimonovi, nemělo jej nikterak ponížit vyhledáváním jeho vad a hřichů. Vzdyť postava Šimona je také obrazem každého z nás, pokud jsme se ještě nezasvětili cele Pánu Ježíši Kristu. Přes všechny uvedené nedostatky Šimona, které nelze popřít, ani jimi samy sebe omlouvat, jedno je jasné, že neměl při sobě chybou, kterou mají mnozí: STUDENÉ SRDCE BEZ LÁSKY! Poněvadž měl lásku ve svém srdci, mizí postupně jeho chyby jako ranní mlha před vyčázejícím sluncem. Láska to byla, kterou rozlil do jeho srdce Duch svatý, takže o-pustil posléze skutečně všecko a násleoval svého Mistra. Láska to byla, iž chtěl ochránit Pána od jeho křížové cesty, když ufał Malchusovi ucho, když po zapření vyšel do temné noci a hoře plakal. Petra vyznání: „Pane, ty znás všecko, ty viš, že tě miluji“ (J 21:17) je skutečně pravé a věrné. A tato láska, i když byla na počátku prosynca tělesnosti člověka přirozeného, dočkala se z milosti Boží očištění a povznese se pod lvillem Duha svatého až k nejvyšší lásce – lásce Boží („agapé“), k té, která umí dávat zcela samu sebe! Tato láska skrývala v sobě tajemství Petrovy hluboké zbožnosti, pozdějšího utrpení pro Pána. V tomto ohledu se nemůžeme přirovnat k Petrovi. Můžeme mít nadání Tomáše Akvinského, řečnický talent Chrysostoma, znalost Písma jako Augustin, vynikat jakého evangelista Wesley či stát na úrovni „knížete mezi posly evangelia“ jako Spurgeon, a přesto nemusíme dosáhnout úsochu v práci, jestliže nám bude chybět láska, iží miloval Petr. Není tragičtější v kterémkoliv poselství evangelia kohokoliv,

než je-li bez lásky. Lidé hladoví po lásce.

A tato láska nechyběla v Petrově poselství.

b) Muž podle srdce Božího

V životě Šimona-Petra objevujeme ještě další klenot – **srdce ochotné k pokáni**. Když se ohlížíme v Pismě po muži, kterého bychom mohli přirovnat k Petrovi, pak nalézáme jediné krále Davida. Přes mnohé pády, nedostatky, hřichy byl „mužem podle srdce Božího“, protože byl ochoten k pokáni. Takový byl i Petr. Měl srdce ochotné k pokáni, proto také byl mužem podle srdce Božího. „Odejdí ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný“ (Lk 5:8)! Tak zvolal pod těhou svých hřichů, když vnitřně klesal, jsa zlomen po ulovení tak mnoha ryb na slovo Pána. Ondřej, jeho bratr, Jakub i Jan, kteří byli s ním v lodi, nebyli lidmi s tvrdým srdcem, neochotným k pokáni, ale Petr to je, který činí pokáni veřejně před Pánem a vyznává své hřichy přede všemi ostatními. To je drahokam v Petrově životě. A kdekoliv se takové srdce, ochotné k pokáni vyskytne, tam „nebeský sochař“ zformuje člověka podle svého srdce.

3. PETROVO POVOLÁNÍ A JEHO ZNAKY JAKO SLUŽEBNÍKA PÁNA JEZÍSE KRISTA (Lk 5:1-11)

Po svém prvním setkání s Pánem Ježíšem, které mu umožnil Ondřej (J 1:41-43), se Petr navrátil zpět ke svému rybářskému řemeslu. Pán Ježíš ho tehdy ještě nepovolal k následování sebe samého, stejně jako nepovolal Ondřeje a bratry Jakuba a Jana.

„Ale stalo se...“, že Pán Ježíš se znovu setkal s oběma bratrskými dvojice mi, a tehdy je povolal do kruhu svých učedníků (Mt 4:18-22). „Stalo se pak...“ – ne tedy náhodou, nýbrž na podkladě

Božího předzvědění, předzřízení a povolání.

Do třetice se dovídáme v Lk 5, jak Pán Ježíš požádal Simona o zapůjčení lodičky, aby mohl mluvit k zástupu malíčka od břehu. Při této příležitosti Pán nejen povolal, ale získal Simona cele k následování. Z této události se můžeme použít, jakým způsobem to nás Pán činí a koho může potřebovat ve svých službách. Učedník Pána Ježíše musí věrně pracovat, musí umět naslouchat, poslouchat, hluboce se kořít a všechno se vzdát. Věštnice si blíže těchto pěti podmínek.

a) Ježíšův učedník musí poctivě pracovat

Pán Ježíš nepotřebuje lenochy. Nemůže konat žádnou práci s lidmi, kteří se bojí práce. Šimon vystoupil z lodi a s dalšími vypíral své síťe. Celou noc lovil. Byl by je povolal, kdyby místo lovení celou noc spali v mořském břehu? – Pán Ježíš potřebuje jen pilné a pracovité lidi. Nezáleží tak na obdarování a schopnostech, jako na píli a věrnosti!

Pán Bůh povolal Moříše za vůdce lidu Izraele ve chvíli, když pásl ovce v zemi Madiánské (2M 3). Gedeona povolal za vysvoboďitele a soudce Izraele, když mlátil obilí na humně (Sd 6). Eliáš oral pole svého otce Safata, když k němu přistoupil Eliáš a „vrhl na něj svůj plášť“, aby ho povolal za proroka (1Kr 19). Bůh povolal Amose, když byl mezi pastýři, aby byl prorokem Hospodinovým. Stejně si i Pán Ježíš povolal své první učedníky, když prali síťe po rybolovu. Pak až potom na slovo Páně šli znovu lovit a poznali Jeho předivnou moc.

Jen kdo je věrný v mále, je věrný i v mnohem. Kdo nevykonává věrně svou práci v zemském povolání, tomu nesvěří Pán Ježíš žádnou práci v Božím království. Lidé, kteří nepracují rádi, se nehodí do služeb Ježíšových.

b) Učedník Pána Ježíše musí umět plně naslouchat

Když Pán Ježíš přišel k moři, Šimon pracoval, ale ihned přestal, jakmile Pán Ježíš začal mluvit. Dbal o to, aby nepríšel ani o jedno slovo. Nemyslel nyní na svou práci, na zašlou noc, myslil jen na milost, že mohl slyšet „Slova života“.

Máme-li se stát vhodnými nástroji v rukou Pána Ježíše, pak musíme dobré naslouchat zvěsti Božího Slova. Nás Pán položil zvláštní důraz na slyšení. Řekl:

„Kdož slovo mé slyší a věří tomu, kterýmne poslal, má věčný život a na soud nepřijde“ (J 5:24). Tedy časné i věčné požehnání závisí na tom, zda dobré slyšíme Slovo Boží. Proč je „slyšení“ tak důležité? Poněvadž víra pochází ze slyšení Slova Božího (R 10:4). Sílu k přemáhání hříchů a k životu pro Pána přijímáme jen z Božího Slova.

Mnozí ve shromáždění „spí“, sotva zasedli do lavice či na židli. Jiní se zase nedovedou odpoutat od svých každodenních starostí. A jiní zase „slyší za druhého“ místo za sebe. Mnozí mají daleko více času pro rozhlas, televizi, noviny než Boží Slovo, nebo ztratili chuť k Božímu Slovu přičinou četby různých zábavných knih tohoto světa.

c) Třetí podmírkou je poslušnost

Pán Ježíš postavil Šimona Petra do zkoušky, aby zjistil, zda dovede poslouchat. Po ukončení kázání mu řekl: „Vez na hlubinu a rozestříte své síťe k lovení!“ Co měl dělat Šimon? Rozestřít síťe za bílého dne? Ale taková práce se dělá za noc! Jinak nemá význam. – A ještě k tomu kde? Na hlubině? To byla přece práce bezúčelná, od souzená předem k neúspěchu! Ryby se loví v blízkosti pobřeží a ne na hlubině. Je možné, že v té chvíli napadla Šimona myšlenka o tom, jak Pán Ježíš nerozumí rybaření, jinak by nebyl dal takový příkaz.

Kdyby byl Šimon odporoval Mistru a naznačil mu, že taková práce je marná a bezvýsledná, pak bychom mu rozuměli. Ale Šimon tak nemluvil. Právě naopak řekl: „Místě přes celou noc pracovavše, nic jsme nepodpadli, ale k slovu tvému rozestříte síťe.“ Šimon byl tedy poslušný. Tot právě postoj učedníka. Pán Ježíš potřebuje jen poslušné lidi, byť mu i nerozumějí.

Mnozí se pokusili zeslabit Šimona poslušnost podle Kralického textu, v němž Ježíšův rozkaz se týká „sítí“ – tedy obou, kdežto Petr je hotov rozestřít pouze „jednu“. Byla by to jen poloviční poslušnost, promíšena nedůsledností nedůvěry. Podle jiných překladů (např. Žilkův, Colův) je ve v. 5 slovo „sítě“. A rovněž tak čteme dále: „Učinili tak a zabrali množství ryb, až se jim síťe trhaly“. Šimon učinil přesně to, co mu přikázal Pán.

Mnozí věřící, žel, poslechnou jen napůl příkazům a radám ze Slova Božího. Často

položí příkazy Pána Ježíše na „váhu kritiky“, aby zjistili, zda jsou pro ně „únosné“, a tak je plní nedostatečně, nedbale, neochotně nebo je dokonce i odkládají na neurčito. Bůh žehná poslušným dítkám. Žijeme poslušně? Nedivme se, že se mnohým nedostává Boží požehnání pro jejich neposlušnost Slova Božího. Jan příše: „Nebo přikázání jeho ostříháme, a to, co je libé před obličejem jeho, činíme“ (1J 3:22). Říká to s tónem samozřejmosti! Jak mnozí se vzdálí této biblické linie. Neposlušnost je u nich něčím normálním, poslušnost k Pánu Ježíči něčím přemrštěním, výstředním či dokonce „fanatismem“.

Abraham uposlechl Boha a vysel z Ur Chaldejských do země, kterou mu ukázal. Moříš uposlechl a udeřil do skály, z níž vyšla voda, a „povýšil hada“ na poušti z rozkazu Božího. Eliáš šel do domu Achabova a Gedeon v poslušnosti vytáhl proti Madiánským ien s 300 muži.

d) Učedníci Ježíšovi se mají také umět pokročit

Když Šimon uviděl množství ryb, které ulovil proti všem pravidlům rybolovu, padl k nohám Pána Ježíše a řekl: „Pane, odepři ode mne, nebo jsem člověk hříšní!“ Viděl div, který učinil Pán, a ten mu otevřel oči pro Boží slávu a moc. Jaký to Pán! Vždyť On je Pánem všeho – i toho rybolovu! Vážil si nyní Pána Ježíše, rádovat se, že ho vzal do své lodi. Nebyl toho hoděn. Je a zůstává ve srovnání s Ním pouze hříšným člověkem!

Poznání svých hříchů dosáhl Šimon již dříve, ale právě sebeopoznání získává až nyní skrze zjevení moci Slova Páně. Poznání hříchů a sebeopoznání jsou dvě věci. Člověk může dosáhnout poznání svých hříchů ze své minulosti, ale tím ještě nedospívá k plnému sebeopoznání. Nebyla by ani dobré, kdyby dal Pán Ježíš ohně na jednoduš. Těžko bychom obstáli při krehkosti svého duchovního života, kdybychom obdrželi najednou světlo o svých hříších.

Poznali jsme sebe iako Šimon ve světle Božího Slova? Padli jsme před Pánem a zvolali: „Pane, jsem člověk hříšní!“ Mnozí zakrývají nedostatek sebeopoznání tím, že mluví o tom, iak čtou Bibli, modlí se, dělají dobré skutky. Dokud však neoznámlí sebe, nemají Šimona zkušenosť. Kdo ji má, nechlubí se vše něčím, ale koří se. Nestaví se před druhé.

Pokora je důležitou podmínkou služby na vinici Páně. Kdo setrvává v pokoře před Bohem i lidmi, stane se požehnáným nástrojem Pána Ježíše a pravým učedníkem. Pokání a pokora nejsou věci, které můžeme vykonat jednou provždy, nýbrž se uskutečňují při nás po celý život.

e) Učedník Pána Ježíše se musí všeho vzdát a vše opustit

Pán Ježíš odpověděl Šimonovi na jeho vyznání: „Neboj se. Již od tohoto času lidi budeš lovit“. Šimon nebude tedy více Šimonem, ale Petrem, který bude lovit lidi a ne ryby. Bude pomáhat Spasiteli získávat duše. Tento úkol způsobil, že se Petr vzdal svého dosavadního způsobu života a vstoupil do řad Ježíšových následovníků. Jeho bratr Ondřej a druhové Jakub a Jan se již připojili k němu. Tak všichni šli za Pánum Ježíšem.

Pán Ježíš nežádá od nás, abychom opustili svá zaměstnání a domov, tedy vnější věci. Ale něco opustit musíme. „Kdo se neodřekne všech věcí, kterýmiž vládne, nemůže být mým učedníkem“ (Lk 14:33). „Jde-li kdo za mnou, a nemá-li v nenávisti otce a matku, i ženu a bratra a sestry, ani i té duše své (ti, nedovolené je postavit na druhé místo), nemůže být mým učedníkem“ (v. 26). Pán Ježíš žádá, abychom se rozešli s věcmi vnitřními. Nemáme se k nikomu poutat, chceme-li následovat Jeho.

Často pozemské vztahy brání mnohým, aby šli cele za Pánum Ježíšem. Mnohý se nestal učedníkem Pána Ježíše proto, že mu v tom zabránila bouda k jiným lidem. Mohou to být i zlé obvěje. Zde platí: Raděj se zřeknout všeho, než opustit Spasitele! Mnozí budou litovat, že dali přednost lidem a žádostem těla před Pánum Ježíšem!

Kdo by dnes věděl něco o rybáři Šimonovi z Kafarnaum, kdyby se nestal učedníkem Ježíšovým? Jako Petr je znám celému světu. Jeho jméno je nařádáno na základních kamenech nebeského Jeruzaléma. Stálo to opravdu za to, že všechno opustil a šel za Pánum!

Proč otáliš, na co čekáš? Volá-li tě Pán Ježíš, idí za Ním! Je to cesta k štěstí a požehnání v časnosti i na věčnost. A kdybys musel přinést i oběti, Pán Ježíš je iich hoděn.

(Pokračování příště)

-us

100
JEJK
* 19. 4. 1881
† 28. 3. 1962

Za F. J. Křesinou

Dne 19. 4. 1981 bylo tomu 100 let, co se v Čestlicích u Prahy narodil v rodině chudého pekařského dělníka bratr FRANTIŠEK JAN KŘESINA, věrný Boží služebník, kterého si Pán povolal ke službě evangelia v Československu.

V Čestlicích vychodil jednotřídní školu a potom se vyučil soustružníkem. V devatenácti letech se obrátil k Pánu Ježíši v tehdejší reformované církvi v Praze (pozn. dnes Církev bratrská).

Později nastoupil jako soustružník zaměstnání u firmy Siemens v Berlíně, aby tam mohl při svém zaměstnání navštěvovat biblickou školu pod vedením br. Christopha Köhlera. Z Berlína odjel po nějakém čase na pozvání bratří do Anglie, aby tam vstoupil do biblické školy našich tzv. „otevřených bratří“ (Open Brethren) pro misionáře. V roce 1908 se vrátil domů, do vlasti, aby šířil světlo, za něž cítil a nesl odpovědnost před svým Pánem.

Pán jej poslal nejprve na Vizovicko, kde na jeho svědectví brzy vznikl sbor věřících v Pána Ježíše. Z Vizovic se odstěhoval do Prahy, kde v roce 1910 začal vydávat časopis „Ze slov pravdy a lásky“. Z Prahy byl často zván k bratru Kovářovi do Plzně, a tam také poznal věřící dívku Marii Egnerovou, kterou si v roce 1914 vzal za manželku, a na to se odstěhoval do Plzně.

V roce 1914 byl bratr Křesina odveden na vojnu, ale Pán způsobil, že dostal práci ve Škodových závodech v Plzni. Tím byl vysvobozen od zla první světové války.

V prosinci roku 1918 opustil Škodovy závody, aby se mohl cele věnovat službě evangelia. V roce 1920 obnovil vydávání časopisu, který musel být během 1. světové války zastaven.

Dalším mezníkem v jeho životě byl den 17. 12. 1928, kdy se s rodinou přestěhoval do Prahy na Spořilov. V Praze bylo v té době několik věřících duší, a tak se začaly shromažďovat nejprve u sestry Roztočilové ve Vršovicích. Později, když věřících přibylo, pronajali místo v Praze-Zižkově, pak ve Studenckém domově na Albertově. Jen krátký čas bylo pražské shromáždění v budově divcí studentské koleje Budeč na Vinohradech, a posléze řadu let v suterénní místnosti v Mečislavově ulici v Nuslích. Tam již shromáždění požehnáně vznášelo, takže po 2. světové válce bratři najali druhou místo pro shromáždění ve Spálené ulici. Evangelizační shromáždění a biblické hodiny se tak konaly ve dvou místech v Praze, a v té době přišlo mnoho lidí pod zvuk evangelia.

Bratr Křesina mimo citovaný časopis vydával četné evangelizační letáčky, které tehdejší mladí věřící rozdávali. Vydal také několik biblických publikací, jako např. „Kristus v obětech starozákonních“, „Důvod proč“, „Slépej v písce“, „Mé obrácení“, „Přímé stezky pro dítě Boží“ aj.

Casto navštěvoval sbory věřících v Čechách a na Moravě, zúčastňoval se všech sborových dnů a bratrských konferencí v našem státě, vedl rozsáhlou korespondenci se vsemi, kteří potřebovali potěšení, posilu, radu i pomoc. Mnoho času a energie věnoval též cestám do zahraničí, kde zejména navštěvoval věřící v Vídni, v Jugoslávii, v Německu a Anglii. Jeho misijní cesty a živé slovo zůstávají v mysli pamětníků trvalým nevšedním zážitkem.

V roce 1945 onemocněl těžkým srdečním infarktem, ze kterého ho Pán ještě pozdvihl, aby mohl i po válce pokračovat v práci Páně podle svých možností a sil aktivně až do roku 1951.

Do nebeského domova ze svého modlitebního ústraní byl Pánem odvolán dne 28. 3. 1962 v požehnaném věku 81 let.

Bratr Křesina zasvětil svůj život cele službě pro Pána, ve které obstál jako ctný rytíř Pána Ježíše, takže na konci svého plodného života mohl říci s apoštolem Pavlem: „Boj výborný jsem bojoval, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval. Již zatím je mi odložena koruna spravedlnosti, kterou mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce“ (2Tm 4:7-8).

DOSLOV REDAKCE:

V roce stého výročí narození bratra F. J. Křesiny vzpomínáme vděčně jeho požehnaného života a dila pro Pána v duchu Žd 13:7, jehož ovoce smíme okouset do dnešních dnů. F. J. Křesina zůstává v našich vzpomínkách příkladem věrného a horlivého misijního pracovníka, učitele zdravého biblického poznání a služebníka k životu jistoty víry, činu lásky a trpělivé naděje.

Mé přání

Byl bych rád, kdyby redakce uverejnila v souvislosti se vzpomínkou na br. F. J. Křesinu článek, který měl stejný název „Mé přání“, a byl uverejnen v jeho časopise „Ze slov pravdy a lásky“ v červenci r. 1937. Domnívám se totiž, že uvedený článek neztratil nic na své aktuálnosti.

„Pral bych si, kdyby více nadaných a Pánem zmocněných bratří spolupracovalo na tomto časopise. Je to obyčejně jen m. br. Butcher, který sám ze své iniciativy mi poše článek. Jiné bratry musím o to žádat, a když je nepožádám, nepošlu nic.“

Proč? Nemají poselství od Pána pro své bratry a sestry? Máte-li je, bratři, pište, máte-li zájem o to, abychom byli podobnější Pánu Ježíši a dokonaleji seznámeni s Jeho vůlí – napište něco, co by bylo vskutku k požehnání!“

O. Ha

Ze vzpomínek na F. J. Křesinu

Byly to nezapomenutelné chvíle, když nám bratr Křesina otvíral Písma. Dodnes si jasně vybavují jasný kovový zvuk jeho hlasu a vidíme jeho strhující řečnický temperament, jímž nás – mladé – dovezl zaujmout pro čistotu Božích pravd, které tak jasně a samozřejmě odvozoval z Božího slova. Jak jsme se vždy nedočkavě těšili na jeho návštěvu a jak nás dovezl povzbudit! Ale nejen jednou jsem se opozdil v přichodu do shromáždění, když už se zpívala

úvodní píseň. Nepodařilo se mi uniknout pátravému zraku bratra Křesiny, ač jsem se snažil „ze skromnosti“ zmizet v zadních řadách tehdejší naší pražské místnosti v Nuslích... Vidím ještě živě jako dnes, jak před dozvídáním třetí sloky písni „Lámej chléb života“, povstal, obrátil se a velitelským pokynem, jemuž nebylo možno odporovat, protože byl sledován mnohažmi zvídavými zraky, mne vyzval k „trnité cestě“ kupředu a usadil mne hned vedle sebe. Na tom ovšem nebylo dosti. Naklonil se ke mně a s naprostou samozřejmostí mne vyzval, abych posloužil Božím slovem...

Dodnes si jasné vybavuji, jak mi tenkrát tlouklo srdce a jak jsem se potil (a já byl již přece jen na leccos zvyklý), když jsem měl po takovémto „smolařském úvodu“ vystoupit jako sloužící bratr před tak početným shromážděním, které mělo pod vedením takového evangelisty a učitele přece jen větší nároky na úroveň služby než nás malý domácí kroužek...

Dnes už nevím, co jsem mluvil — no, „přežil jsem to“, a se mnou i moji milí tehdejší posluchači... a tak jsem se chtěl aspoň nepozorovaně po ukončení vytratit, abych ušel další výčte za tu „rozpačitou službu“... jenže bratr Křesina už stál u dveří a nebylo možno uniknout, i když jsem se o to „pocitivě snažil“ pod ochranou houštu... „Bylo to dobré“, řekl mi tenkrát, „ale podruhé přijď do shromáždění věcas — bud vždy na službu připraven a zvykn si na to, že odpovědný sloužící bratr se nikdy neschovává vzadu“....

To byl celý on — též jako dobrý vychovatel a příklad nám, tehdy mladým, ve všem, především také v tom, že býval vždy mezi prvními, kteří dovezdí zaujmout své místo ve shromáždění již dlouho před zahájením a měl největší radost ze služby a věrnosti těch, které na svých modlitbách vyhlijzel jako své nástupce v milovaném díle pro Pána, jemuž se cele zasvětil...

Když nebyla „tetička“ (jak jsme my, tehdy „nevycvádaná“ mládež v nádherném prostředí pražského shromáždění říkávali věrné družce bratra Křesiny) doma, hned jsme něco z těch lidských nedostatků našeho drahého duchovního otce s velkým zájmem zaregistrovali... Ale zajímavé je, že nám to nejen nevadilo a nic to neubralo na jeho autoritu, naopak, nám byl tím milejší a ještě více jsme ho měli rádi. Byl zkrátka „nás“.

Stalo se to tedy za nepřítomnosti jeho milé manželky, kterou před jejím odjezdem kamsi — už ani nevím kam — dokonale ujistil o své naprosté mužské soběstačnosti zejména v tak „banálně“ záležitosti, jako je např. péče o jeho žaludek... A tak si krájel sám „upřímný“ krajíc chleba a tak jedinečným nástrojem, že se pořádně — právě před odchodem do shromáždění — řízl do palce. Samozřejmě při své velkorysosti valně nebádal o otáče odborného ošetření, takže si z nějakého obinadla, které mu náhodou padlo do ruky, vytvořil místo palce jakési pozoruhodné „monstrum“, které by celkem uniklo pozornosti, kdyby... kdyby uprostřed obyvklého temperamentního kázání nezdůraznil náš drahý bratr Křesina tři nádherné biblické pravy svým nenapodobitelným způsobem:

„za prvé“ — a ukázal užaslým posluchačům místo palce onu nedefinovatelnou hmotu...

„za druhé“ — znova tímto způsobem zdůraznil svou myšlenku..., a „za třetí“ se toto exposé ještě do třetice opakovalo. Tehdy byl bratr v takovém řečnickém zápalu, že si k úděsu všech, kteří jej měli z členů rodiny (podle příkazu sestry Křesinové) střežit, a chápavých úsměvů těch ostatních (mne nevyjímaje), pranic nedělal, ba, ani je neviděl! Jak to potom řešili rodinní příslušníci s bratrem doma, to už nevím (samozřejmě přiště přišel s dokonalým obvazem), ale já vím od té doby, dík tomu jeho palci, a nikdy na to nezapomenu, že v životě pravého křesfana musí být:

*za prvé — znovuzrození z Ducha,
za druhé — oddělení pro Pána,
a za třetí — služba v bázni Boží lidem k výře.*

...že nebyla „tetička“ doma jsme poznali v jiném požehnaném shromáždění. Tentokrát nemohl nalézt i nejpřísnější kritik našeho zevnějšku — zvídavé oko pečlivých sester — na bratru Křesinovi nížádnou chybíčku. Poslušen příkazů, které před svým krátkým osamocením obdržel od své pečlivé manželky, se oblékl „podle předpisu“ včetně vkusné košile a „reprezentační“ kravaty.

Během služby slovem, do níž dovedl bratr F. J. Křesina vložit celou svou bytost, postupně ztrácel límeček i kravata svůj poslušný tvar. Dusná atmosféra v přeplněné místnosti nic neubrala na jeho elánu, i když se hojný pot perlil na jeho čele... Ale, kdo by si takové maličkosti všímal — snad to zavinila ta všecky kapka potu, která skanula bratrovi z čela na sklo brýlí, když chtěl své slovo svědectví doložit Písemem: Vzdychl — hledal chvíliku po kapsách nezbytný kapesník — marně... až nakonec s velkým uspokojením vytáhl po předchozích marných pokusech z vnitřní náprsní kapsy svého saka k úzasu všech — sice čistou, ale přece jen — pořádnou utěrku na nádobí — a vůbec nedbaje šokovaných diváků — si ji náležitě rozprostřel a s pocitem hlubokého uspokojení utřel z čela pot, aby, vůbec se nedaje rušit ze svého zápalu pro zdůrazňované Boží pravdy, utěrku docela klidně zase složil a vrátil ji zpět. odkud ji vyníhal. Dík této „utěrce“ si pamatuji z tehdejšího jeho kázání to nejdůležitější dodnes, že cesta za Pámem není snadná, ale namáhavá, vyžadující zapření sebe, brání svého kříže — a potom teprve lze hovořit o skutečném následovnictví... ale že je nakonec stejně „jho Pána Ježiše rozkošné“ a „břímě Jeho lehké“...

-kk

POZNÁMKA REDAKCE:

Tyto humoristické laděné vzpomínky vysvětlí nejlépe, proč nám byl bratr F. J. Křesina tak drahý a proč tedy všichni pamětníci na něho tak rádi a vděčně vzpomínají. To proto, že byl tak opravdově lidský bez oněch přehrad a bariér, jimiž si často nepravé autority chtějí zajistit svou prestiž a úctu v odstupu od ostatních, zejména prostých a jednoduchých lidí.

Z dějin bratrských shromáždění

Pod tímto titulkem byla v časopise Weckruf č. 6 z r. 1980 uveřejněna vzpomínka na práci br. F. J. Křesiny. Mezi jiným se tam píše:

„V r. 1912 navštěvoval br. Křesina z Plzně jednotlivé věřící v oblasti dnešní ČSSR. Protože se mu pokazilo kolo, musel pokračovat v cestě vlakem. Ve vlaku navrázal rozhovor s jednou paní o evangeliu našeho Pána Ježiše Krista. Paní uvěřila a skrze její svědectví i její švagrová z Vídni, paní Zahradníková. Tehdy ještě žádné shromáždění věřících ve Vídni neznaly. V listopadu r. 1918 zprostředkoval těmto sestrám br. Křesina a J. Warns, spolupracovníci Biblické školy ve Wiedenestu, návštěvu jednoho věřícího katolického kněze, aby posilnil jejich duchovní růst. Skrze toho duchovního byl navázán konkat s br. Simonitschkem a tak se vytvořil v domě p. Zahradníka malý kroužek věřících. V r. 1920 pod vedením br. Simonitschka byl na ulici Zentagasse upraven sklepni byt pro účely shromáždění. V témež roce navštívili toto shromáždění mnozí bratři z Anglie, Sýriac, Německa aj. Skrze br. Broadbenta, Křesinu, H. Köhlera, J. Warnse, Sauera a jiných mohl Bůh prohlubovat víru sboru a požehnávat duchovnímu i početnímu vzrůstu věřících, který přesáhl záhy 100 duší. Během týdne zde bylo zvěstováno Boží Slovo 8krát, z toho dvakrát česky.“

přel. O. Ha

POZNAMKA:

Shromáždění na Zentagasse ve Vídni je dodnes a mnozí naši věřící znají odtud milou sestru Marii Brandtovou, manželku již k Pánu odešlého br. Brandta, který byl jedním z velmi aktivních bratří tohoto shromáždění.

Na bratra F. J. Křesinu si nevzpomínám, jsem na to příliš mladý. Ale leccos jsem o něm slyšel a četl. Co na mě zapůsobilo nejvíce, jsou stará čísla časopisu „Ze slov pravdy a lásky“, který bratr mnoho let vydával. Z jeho stránek dodnes září láска a pravda. Zřejmě je to škoda pro nás mladší, že jsme jej osobně nepoznali, ale to, co zůstalo, hovoří dostatečně. Dívat se na výsledek práce bratra Křesiny, to podněcuje, vypolává touhu po Božím slově, po jeho ryzosti. Přitom se však nedovedu ubránit myšlence: jak je nás život podnětný pro druhé? Jak vypolává v druhých touhu po Božím slově, po Boží blízkosti? Když se zamýslím nad bratrem Křesinou a jeho prací, říkám si, že to musí být krásné, být takovým nástrojem v Boží ruce. Ten jeho Pán je tentýž i dnes, ale asi jsme se změnili my lidé...

Tolik ze zamýšlení nad bratrem F. J. Křesinou.

Za nás mladé - vý

Vzpomínejte na vůdce své, kteří vám mluvili slovo Boží, jejichž obcování jaký byl cíl spříjnice, následujte jejich víry!

(Žd 13:8).
„Ježíš Kristus včera, dnes, tentýž jest, i na věky.“
(Žd 13:7).

... po prvé jsem slyšel kázat slovo Boží bratrem F. J. Křesinou v Ostravě - Vítkovicích v r. 1933. To byly požehnané počátky ostravského sboru, doby „první lásky“, radosti a věrné misijní práce, ke které se Pán přiznával. Tam jsem uviděl tehdy z milosti Boží i já v Pána Ježíše Krista jako ve svého osobního spasitele. Jak jsme se tenkrát donedl těšili už dávno předtím na ohlášenou návštěvu našeho milého bratra Křesiny! Byl však vynikajícím zvěstovatelem evangelia, pastýřem a učitelem, na něhož nelze zapomenout, a který nás vychovává ještě i dnes, ačkoliv nás už před dvaceti lety předešel k Pánu! Stále se mám co učit z jeho požehnaných „Slov pravdy a lásky“, jehož všecky ročníky mám pečlivě uschovány a znova se k nim - k té bohaté pokladnici moudrosti - vracím. Poslední dobou mne zaujalo několik řádků časopisu bratra Křesiny z r. 1931: „Tiché rozmluvy“. Bratr Křesina v tomto článku píše:

„Jak se pozná starší sbor? Právě tak, jako pastýř. Ovce znají svého pastýře, protože je vodi, ochraňuje a všechnně o ně pečeje. Znají jeho hlas. Ať je vede na pastvu, či na pole, nebo do ovčince, jdou za ním - následují ho. Starší sbor je znám svou prací. Věříci vědí, že on má zcela nezíštně na mysli jejich duše a jejich duchovní blaho. Není žádnou těžkostí poznat starší, které ustanovil sám Duch svatý. Ti pracují, potěšují, vyhledávají zbloudilé, napomínají a napravují. Oni nikdy nejsou a nikdy se necítí pány stáda, ale jsou si vědomi své velké odpovědnosti za osobní příklad posvěceného, Pánu zcela oddaného života. Kéž Bůh rozmnoží jejich počet!

„Proti staršímu žaloby nepřijimej, leč pode dvěma nebo třemi svědky“ (1Tm 5:19). Přijde-li někdo k některému staršímu se žalobou na jiného staršího bratra, má se ten první prostě odvolat na toto místo Písma a vyzvat žalujícího, aby přivedl příslušné svědky. Jak je to hrozné, když si někdo stěžuje na staršího bratra některému z mladých věřících, kterým ovšem ani nenapadne, aby se odvolali na toto místo slova Božího. Tím se k velké radosti nepřítele podkopává vliv a autorita starších bratří k záhubě stáda. Jak závažná je to věc a jak velký hřich před tváří Boží, je nám zcela jasné ukázáno na výstražném příkladě Marie a Arona, kteří se ovšem, po lidskou řečeno, mohli cítit svým věkem zcela oprávněni ke kritice svého mladšího fyzického a duchovního bratra Mojžíše?! A přece jim Bůh musel říci: „Proč jste se neostýchali mluvit proti mému služebníku?“ (Nu 12). Jak často by nám musel Bůh opakovat podobná slova dnes, v době, kdy upadá autorita rodičovská, učitelská, starších lidí vůbec a kdy každý usiluje o to, aby byl autoritou sám sobě? Za Boží výtkou ovšem násleoval tenkrát vzápětí Boží trest! Marie je stížena malomocenstvím... a jen na přímluvu Mojžíšovu je uzdravena. Na hřich vzpoury proti Bohem daným autoritám je

ono typické „duchovní malomocenství“ - neschopnost postavit na místo pokácené autoritu jinou - lepší, tím méně svou vlastní. Nesvírá tak Bůh dodnes svou zdravou úzdou ty, kdož by chtěli škodit jeho služebníkům? A jak výrazně se právě na Mojžíšově odpovědi přímluvné lásky zjevila ona pravá „duchovní autorita staršího“, byť byl i sám všem mladší, než oba jeho sourozenci!“

Není toto slovo stejně živá a aktuální pro nás pro všecky právě tak dnes, jako před těmi padesáti lety, kdy je hovořil a psal náš nezapomenutelný „dobrý“ a „věrný služebník“ F. J. Křesina?

-vd

Z RADY STARŠÍCH ČESKÝCH KŘEŠANSKÝCH SBORŮ

21. března t. r. se sešli v Prostějově odpovědní bratři k hodnocení dosavadní činnosti ve sborech a k dalšímu řešení nalehavých úkolů v souvislosti s abdikací bratří Dr. Karla Kořinka a Josefa Slepánka a oficiálním předáním hlavní odpovědnosti za naše česká shromáždění podle platných zákonů bratřím: Ing. Petru Zemanovi a Janu Kašparcovi z Brna, kteří složili příslušný slib na Ministerstvu kultury ČSR dne 16. 2. 1981.

Odstupujícím bratřím byl vysloven diák za jejich dosavadní práci a oba jejich nástupci uvedeni v jednomyslných modlitbách do úkolu dnešního přechodného období. Oficiální sídlo české Rady starších zůstává prozatím v Praze, než bude rozhodnuto jinak.

Práce na tisku a vazbě našeho nového zpěvniku má být podle zpráv bratří z NSR ukončena v měsíci květnu t. r. v jejich režii, takže nám zůstává pouze za úkol řešit způsob dopravy a zákoně převzetí tohoto významného daru jejich lásky. Cena zpěvníku bude podstatně nižší, než bylo původně kalkulováno a výtěžek bude odveden na konto ústředního fondu Rady starších pro krytí potřeb našich shromáždění.

Prosíme o modlitebnou podporu všech bratří a sester pro oba naše nové zástupce a všechny odpovědné starší, aby jim Pán požehnal v dorech moudrosti, rady, sily a Boží bázně v jejich práci na vinici Jeho - do niž i nás ze své předivné rady povolal a povolává právě v přítomné době v Pánem nám daných podmírkách pro nás duchovní život víry, lásky a naděje k Jeho cti a slávě a k službě našim blížním. -r-

Z činnosti KMK

Zprohlášení profesorů našich bohosloveckých fakult u příležitosti jejich symposia ve dnech 2. a 3. března t. r. v Prešově, vyjímáme: „V přítomné chvíli pocitujeme spolu s jinými znepekolení nad zhoršením mezinárodních vztahů. Nikdo z čestných lidí nemůže mlčky přihlížet k rostoucí agresivitě a sociálnímu cynismu světové kapitálové moci. Jde o odpovědný přístup k základním otázkám spravedlivějšího života všeho lidstva! Proto se stavějí i bohoslovecké fakulty proti všem snahám o zvrácení procesu uvolňování v mezinárodních vztazích, proti ziskuchitivému a nesmyslnému stupňování zbrojení, proti zavádění nových raketových systémů a dalších jaderných zbraní - a výslově také proti jejich dalšímu rozširování v Evropě. Nové, spravedlivější uspořádání světa je životní nevyhnutelnost!“

Delegace předsednictva mezinárodního KMK navštívila ve dnech 2.-18. 2. t. r. africké státy Zambii, Zimbabwe, Angolu, a Ghanu. Cílem návštěvy bylo sblížení s křesťanskými církviemi těchto zemí pro podporu mirovýho hnutí a pochopení spravedlivého sociálního zápasu afrického lidu, bez něhož není opravdový mír na tomto kontinentě uskutečnitelný.

KMK vyhlašuje den 31. květen 1981 dnem „Africké neděle“ s výzvou všem křesťanům bez rozdílu o modlitby za misijní práci a mirové soužití všech afrických zemí a s prosbou o hmotnou podporu v prospěch sociálně zbidačených lidí v těchto rozvojových zemích podle slova Filip 4:18.

-r-

Z galérie »silnějších«

V zmysle Zalmu 90, 10 tým silnejším Pán Boh dáva dožíť 80 rokov. Do tejto skupiny sa zaradil v decembri 1980 milý brat JÁN ŠVIDÁREK z Bratislavы, ktorý sa dožíl práve tých 80 rokov pozemského života a milý brat JOZEF HOLENKA z Borského Jura, ktorý sa v januári 1981 dožíl 85 rokov.

Brat Višváder spomína na svoje začiatky cesty za Pánom:

„Bolo to v roku 1939, keď ma cestou do služby prilákal spev duchovnej piesne „Pod k Ježišovi, pod ešte dnes...“, z oblokov jedného domu na bývalej Törökovej ulici, kde bývalo kresťanské zhromaždenie. Mnohokrát som tade chodil, ale ani raz som sa nezastavil. Až v ten jeden podvečer. Nabudúce ma už pozvali dovnútra a na moje prekvapenie br. Zeman z Brna akoby hovoril všetko zlé z môjho života. Myšiel som si, že mu na mňa niekto narozprával. Slovo Božie a Svätý Duch ma onedľho premohli a ja som sa obrátil k Pánovi Ježišovi. Bolo to no Petra-Pavla. Začal sa nový, krásny život. Nemohol som sa však spočiatku vziať cigarety. Až pribíhal krst a s ním aj posledná. Pán ma vyslobodil z mnohých nerestí, nepokojoval a hriechov, doteraz ma vedie po svojich cestách k nebeskému cielu.“

S bratom Višváderom sa ešte pravidelne stretávame v zhromaždeniach, podáva nám ruku pri vchode, navrhuje piesne, pomedli sa a kým sily stačili, ešte slúžil aj v okolitých zboroch. Poznáme ho ako tichého, skromného brata, ktorý je nám mladším príkladom pokory a služby.

Našim čitateľom odkazuje, aby zostali verní svojmu Pánovi až do konca.

Zeláme mu mnoho Božieho požehnania a ešte nejaké tie rôčky naviac v našom strede.

— O —

O živote a diele milého brata Jozefa Holenku sme sa dozvedeli na stránkach nášho časopisu z príležitosti jeho osemesdesiatky, pred piatimi rokmi. Fyzických sôr mu odvtedy ubudlo, ale duchovných nie. V zborčeku, torý je dlhé roky v jeho dome stále ešte slúži piesňou, modlitbou, Božím Slovom. Z jeho očí žiarí láska, cez ktorú sa vždy dohovoril aj so „zaujatými súsedami“, aj s pánom farárom a samozrejme s každým bratom a sestrou, ktorí sa dostanú do Borského Jura. Pri našom rozhovore v decembri minulého roka všetkých čitateľov Živých slov pozdravil so želaním opravdivosti a vernosti v živote pre Pána.

Aj milému bratovi Holenkovi želáme ďalšiu radostnú cestu do nebeskej vlasti a odplatu jeho lásky a služby najlepšou Božou odmenou.

-jk

V Kmeťovciach vo februári tohto roka odišla k Pánovi MARIA OSTROLUCKÁ, ktorá by sa bola v máji dožila 77 rokov. Pána Ježiša poznala ako svojho Spasiteľa pred 50 rokmi vo svojom rodisku, Sebedine. Rada chodievala do zhromaždenia po celý život až dovtedy, kým jej v tom nezabránila nemoc. So svojím veriacim manželom vychovali tri deti.

Veľký počet veriacich ako i spoluobčanov na pohrebe potvrdil, že jej život bol svedectvom Pánovym pre svoje okolie. Pán ju predívne, náhle povolal k sebe, aby ju zbavil bolestí a starostí. Tak vošla do radosť svojho Pána.

-ju